

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Fitxer 22

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya

302-00217/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Ui, m'ha començat ja...

El president

No pateixi.

Lluís Mijoler Martínez

Un segon és un segon. Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller. Bé, el 2025, a Catalunya, amb dades provisionals, parlem de cent nou morts, vuitanta-cinc en jornada laboral i vint-i-quatre *in itinere*. Parlem també de centenars d'accidents greus, i això, ho deia a la interpel·lació, no és només una estadística; és un país que encara falla en prevenció.

I hem de dir-ho clar, la sinistralitat laboral no és només un problema tècnic; és un problema de drets i de poder. Qui pot dir que no, qui pot aturar una feina o exigir mesures té més possibilitats de tornar a casa sa i estalvi, i qui no, no.

Qui treballa amb precarietat, qui treballa a l'últim esglaó d'una cadena productiva és, precisament, qui té més risc. I ho veiem també en la naturalesa dels accidents: caigudes, atracaments, aixafament, electrocucions. Molts són traumàtics, i, per tant, molts són evitables.

Això no és fatalitat; és precarietat convertida en risc. Per això portem aquesta moció, perquè el Parlament no pot quedar-se en el diagnòstic. Cal decidir, actuar i fer complir. I nosaltres ordenem aquesta proposta en quatre decisions. Múscul públic i governança, entrar on el risc es concentra, canvis en l'organització del treball i la mobilitat laboral i els sectors de cures.

La primera, el múscul públic i governança. Sense múscul públic, la prevenció deixa de ser una garantia, i el que passa a ser és una excepció. Les dades ho expliquen. La Inspecció de Treball va tancar més de 33.000 expedients, va detectar milers d'infraccions i va rebre prop de dotze mil denúncies, i, alhora, reconeix un problema de fons: dèficit de personal.

Una part important de les infraccions té a veure amb jornades, descansos i hores extraordinàries. Per això proposem un pla de reforç de la Inspecció de Treball en prevenció amb més efectius, especialització en riscos laborals i desplegament territorial.

Però també exigim rendició de comptes real, publicar el temps de resposta a denúncies, publicar també indicadors trimestrals d'activitats i resultats, i establir protocols d'actuació d'ofici davant d'accidents greus o mortals amb coordinació, amb emergències i fiscalia.

I volem marcar una línia clara: prou de convertir la baixa en una sospita. La incapacitat temporal és una protecció quan falla la salut. El que cal és blindar el criteri clínic, no pressionar-ho amb incentius de gestió.

Segona, entrar on el risc es concentra. Catalunya és un país de PIMEs, de microempreses i d'autònoms. Per això proposem un pla operatiu en sectors d'alta sinistralitat, amb actuacions focalitzades i amb seguiment fins a la correcció efectiva, amb una idea clara. La responsabilitat no pot desaparèixer a mesura que baixa per la cadena de subcontractació. Si l'empresa principal se'n beneficia, ha d'assumir obligacions exigibles.

I la peça més transformadora és la prevenció de proximitat. Desplegar el cos de delegats i delegades territorials de prevenció amb capacitat d'entrar a microempreses i als subcontractes.

I també hi ha col·lectius massa sovint invisibles: els autònoms que necessiten suport i protecció davant pràctiques que el que fan també és traslladar aquests riscos. I també les persones migrants, perquè qui té por a denunciar pot convertir aquest risc en invisible. La salut laboral no pot dependre, doncs, d'aquest coratge individual per denunciar. Ha de dependre de drets efectius i ha de dependre de presència pública.

La tercera és canviar l'organització del treball. La sinistralitat no baixa exclusivament en campanyes. Baixa quan canvia el que passa cada dia als llocs de treball, a la feina. Per això cal actuar amb força amb els riscos psicosocials: sobrecàrrega, estrès, burnout o la violència laboral.

Cal que les inspeccions verifiquin avaluacions reals i mesures correctores. També cal intensificar la prevenció i sanció de l'assetjament sexual per raó de gènere amb protecció efectiva de les persones afectades, i abordar el temps de treball com a política preventiva.

Si una part tan gran de les infraccions té a veure amb jornades i descansos, aquí hi ha una de les grans palanques per salvar vides. Per això exigim el control real de les hores extres no pagades, la verificació del registre horari i la sanció efectiva dels incompliments.

La quarta, la mobilitat laboral i els sectors de cures. Amb vint-i-quatre morts *in itinere*, la mobilitat laboral és també prevenció. Per això proposem protocols clars davant emergències climàtiques o col·lapses. Informació, reorganització del treball, flexibilitat i teletreball quan sigui possible, i una eina concreta: els plans de desplaçament d'empresa per reduir riscos i desplaçaments que siguin innecessaris.

Finalment, hi ha sectors que sostenen el país, com la dependència, la salut mental, l'educació o l'atenció domiciliària, sectors feminitzats amb càrregues elevades i amb riscos físics i psicosocials. Quan no hi ha substitucions, la sobrecàrrega es converteix en norma i el burnout s'estén.

Per això exigim control verificable en la contractació pública: clàusules sobre ràtios, substitucions, etcètera. Perquè amb diners públics s'ha de garantir servei, però també dignitat i salut laboral.

I acabo. Aquesta moció és, en el fons, una idea de país. Un país on la competitivitat no es construeix sobre la precarietat, on la prevenció arriba també a la microempresa i a la subcontracta, on els sectors vulnerables no queden invisibles i on no s'assenyala qui està malalt, sinó que es governen les causes que emmalalteixen i la forma com es preveu i es cura. Perquè governar és això, fixar objectius, posar recursos i fer complir.

Salut i bon treball.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes, i, per defensar-les, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Sí, gràcies, president. Conseller, diputats, diputades. Avui tornem a parlar d'una qüestió molt seriosa i que el Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar dona

molta importància: la seguretat i la salut a la feina. I ho hem de fer amb tota la claredat i fermesa, perquè darrere de cada dada hi ha una persona i famílies.

La realitat, com la moció que estem debatent indica, és que la sinistralitat laboral continua en nivells que no poden ser acceptables. No repetiré totes les dades. No són números només totes les dades que s'han dit, no són números; són vides que s'han perdut i famílies que han patit i que pateixen. Per això cal fer un pas més en prevenció i en control, i també en responsabilitats. I aquest grup parlamentari i el Govern s'ho creu, i està treballant en aquesta línia.

També hem de tenir presents que no tots els riscos i els accidents es veuen amb la mateixa claredat. Com vostè mateix ha indicat a la intervenció abans, quan hi ha precarietat, quan hi ha subcontractació, una economia irregular o por a denunciar, molts problemes poden quedar amagats, i això passa especialment amb alguns col·lectius vulnerables, com les persones treballadores migrants, que, per no perdre la seva feina, no fan palès, no posen de manifest les seves precarietats en alguns moments. No estic focalitzant en totes les empreses, però sí que és cert que hi ha algunes que no ho tenen en compte i que hi ha en aquestes situacions.

La seguretat a la feina ha de ser per a tothom, sense excepcions. El ple anterior, això es va comentar per part d'alguns diputats d'altres grups parlamentaris. Nosaltres ja havíem parlat, i no ho vam poder replicar, però, evidentment, el Grup Parlamentari socialista ho comparteix plenament que hem de recolzar aquests col·lectius més vulnerables.

Per això estem d'acord en aprovar un pla de reforç a la Inspecció de Treball i en matèria de prevenció de riscos, dins el reforç de la Inspecció de Treball, per tal d'incrementar els recursos i l'activitat inspectora enfocada a la prevenció de riscos laborals.

Cal augmentar el nombre de places per inspectors i subinspectors de treball que s'ofereixen en els processos selectius per a les properes convocatòries, és una feina que ja s'està treballant, essent necessari crear aquestes noves places i dotar-les pressupostàriament.

La reducció del temps de resposta a les denúncies és un dels objectius estratègics de la Inspecció de Treball de Catalunya, i també s'està treballant en aquest tema

respecte a totes les matèries que arriben a aquesta inspecció. Aquí englobaríem tot, tot el tema de jornades, hores extres no pagades, temes de seguretat, qualsevol tipus de denúncia que arribi a la inspecció.

És una prioritat des de l'any 2025, i durant aquest període ja s'ha experimentat una certa reducció, tot i que la complexitat a causa de l'increment de les denúncies, cosa que jo crec que és molt important que aquestes denúncies vol dir que la gent realment s'està atrevint a posar de manifest situacions que no són correctes. Hi ha hagut un increment respecte el 2024 en un 13,8 per cent. Per tant, hi ha hagut aquest moviment, encara que han baixat.

L'Administració ha de poder actuar amb rapidesa, coordinació i claredat. A Catalunya ja existeix una feina coordinada entre la Inspecció de Treball i els Mossos d'Esquadra, amb serveis de guàrdia de vint-i-quatre hores i protocols de comunicació. El que es planteja aquesta moció és reforçar i ordenar encara més aquests circuits perquè davant situacions greus es pugui donar una resposta pública immediata. Evidentment, el Grup Parlamentari i el Govern està treballant en aquesta línia.

En l'àmbit... No puc fer totes les explicacions perquè és una moció molt àmplia. Jo crec que és una pena, perquè són molts punts que són molt importants i que ens agradaria poder rebatre tots, però, al final, faré quatre pinzellades ja.

Els riscos psicosocials, molt importants. S'ha de treballar, s'han d'avaluar els riscos, s'han d'aplicar totes les mesures correctores dintre de les empreses per poder actuar i treballar en aquesta línia.

Estem d'acord també en treballar en temes d'assetjament sexual i assetjament per raons de gènere en l'àmbit laboral. I jo aniria un pas més enllà en l'assetjament sindical, que moltes vegades també ens estem trobant.

I, bé, dit això, els accidents *in itinere*, evidentment, s'ha de treballar. Hi ha un pla que està integrat dintre de l'estratègia catalana de seguretat, coordinat entre l'estratègia catalana de la seguretat i salut... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo en dos segons. I el pla de seguretat viària, i està dintre del pacte nacional de la mobilitat de la seguretat, que es treballa amb aquest tema.

I dit això, per acabar, només vull fer un tema, el tema de les baixes mèdiques, evidentment. Repeteixo les paraules del president Illa: «Les baixes mèdiques se seguiran donant només per criteris mèdics. Ho aclareixo», va dir. I no hi ha cap altre criteri. Sí, donarem més recursos perquè les proves diagnòstiques es puguin fer amb més agilitat. La salut és el que passa pel davant de tothom.

I res, agrair al grup parlamentari la seva voluntat de disposar de negociar. Nosaltres votarem tots els punts d'aquesta moció. I també vull posar en valor la feina dels delegats sindicals de tota la tasca que fan en matèria de prevenció, de seguretat i salut.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Fitxer 23

Noemí Nieto i Fumanal

President, conseller, diputats, diputades, de nou, i per tercera vegada en aquesta legislatura, es presenta una moció per reduir els accidents laborals amb més polítiques de salut laboral i de prevenció. Una moció que en gran part aporta mesures que ja existeixen, però demana més reforç i intensificació, més inspeccions de treball, més sancions i més dades sobre la sinistralitat. No hi ha, en canvi, mesures tecnològiques ni de digitalització, que poden ajudar realment a avançar a tendir al risc zero.

Des de Junts per Catalunya, votarem a favor de totes aquelles propostes que realment ajudin a reforçar les polítiques de prevenció de salut laboral i que contribueixin a reduir la sinistralitat laboral, i ens abstindrem en aquelles propostes que creiem que ja han estat votades o que ja existeixen.

Vull expressar de nou el nostre profund lament pels cent nou accidents mortals registrats el 2025, molt superiors al 2024. D'aquests morts, més del vint per cent,

com ja s'ha comentat, els anteriors diputats, es van produir en accidents de trànsit, als desplaçaments entre el domicili i lloc de treball. I per això recordem la situació d'un transport públic deficitari i poc fiable i d'unes infraestructures viàries sovint col·lapsades i amb mancances de manteniment.

Dit això, també cal reconèixer el camí recorregut en les polítiques de prevenció de salut laboral durant els vint anys, perquè gràcies a agents socials, delegats sindicals i tècnics de prevenció, les baixes mèdiques per accidents i per salut i per malalties laborals s'han reduït aproximadament a la meitat, situant-se actualment al voltant de les noranta mil baixes anuals.

En canvi, el que sí que ha crescut de manera molt significativa és l'absentisme vinculat a les baixes per malalties comunes. Aquestes baixes s'han duplicat, més de 2 milions anuals, en un mercat laboral de prop de 3,7 milions de treballadors a Catalunya, i en el cas dels més joves, entre setze i vint-i-quatre, s'han arribat a triplicar les baixes, tot i que les seves dades de salut no ho expliquen.

L'absentisme laboral a Catalunya, que suma baixes laborals i baixes per malaltia comuna, és avui un fenomen molt preocupant, i estem entre els nivells més alts d'Europa. Però mentre el debat sembla centrar-se sovint en penalitzar l'àmbit laboral, ens oblidem d'analitzar amb profunditat quines són les causes reals d'aquesta situació. Fa més d'un any vam demanar una coordinació efectiva entre la conselleria de Treball, Salut i Drets Socials i Educació. Va ser proposada al Parlament i aprovada, però encara el Govern no l'ha desplegat.

Les dues principals causes de baixes laborals i baixes comunes són l'increment de l'augment dels problemes de salut mental de la població, que ha crescut de manera molt significativa després de la covid. I per això, demanem que els riscos psicosocials no només s'analitzin des de l'àmbit laboral, sinó des de l'àmbit personal i social. Les dificultats d'accés a l'habitatge, càrregues familiars i els problemes de mobilitat, la falta de formació adequada i la desmotivació són alguns d'aquests exemples. La segona causa són els problemes osteomusculars, que comparteixo que en alguns casos estan infradiagnosticats com a laborals i que sovint es veuen agreujats per les llargues llistes d'espera d'especialistes i proves diagnòstiques.

I per això, nosaltres ho diem clar: si hem d'escollir entre més inspectors de treball o més ressonàncies magnètiques, nosaltres apostem per més ressonàncies magnètiques. I en defensa del metge de família, que tant es parla ara, ell no té la clau de la llista d'espera, falta corresponsabilització entre l'àmbit de l'atenció primària i l'àmbit hospitalari.

I recordem també que una de les causes d'aquesta situació són les polítiques laborals impositives impulsades per Sumar, que han suposat en els darrers anys molts increments en les quotes de seguretat social, permisos retribuïts, que no han ajudat a reduir les baixes i que són més penalitzacions que no volem sumar a les que avui es proposen.

Creiem que les polítiques laborals actuals redueixen el marge de les empreses, els incentius per millorar salaris i augmenten les deslocalitzacions fora de Catalunya d'empreses en sectors intensius de mà d'obra.

Resumint, donarem suport a molts dels punts que es proposen per millorar polítiques de prevenció. I estem d'acord en tenir més dades i més transparència, però trobem a faltar instruments més útils, com la tecnologia i la digitalització, per prevenir riscos i els canvis climàtics.

Cal pensar bé on incrementem la despesa pública. Perquè els pressupostos del 2026 que s'estan discutint ara mateix i que es parla d'un increment d'un vint per cent, realment, si els comparem amb la despesa realitzada del 2025, només han incrementat un cinc per cent. Per tant, volem més polítiques, més positives, més intel·ligents i menys punitives.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició, les seves posicions. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. Està molt bé que continuem parlant d'aquests temes en aquest Ple, està molt bé que continuem i crec que en el proper Ple continuarem, perquè tindrem més mocions al respecte, però, en qualsevol cas, crec que està també bé que focalitzem on tenim el problema, i que, per tant, si focalitzem on tenim el problema respecte a la seguretat i salut laboral al país, podrem també focalitzar on hem de posar l'ull per, precisament, aportar-hi les solucions necessàries.

Aquesta moció és molt completa. I jo vull felicitar també al diputat Mijoler per haver concretat en molts dels punts de la moció i, per tant, focalitzar sobretot en l'àmbit de la inspecció de treball, però també en un element que crec que per nosaltres és rellevant i crec que és important que també tinguem tots en compte, que és la invisibilitat de molts dels accidents laborals. És a dir, nosaltres quan parlem de dades i posem dades damunt de la taula, sempre fem referència a allò que s'ha detectat, allò que s'ha visibilitzat, allò que coneixem. Però hi ha molts accidents laborals que no es coneixen, que no es detecten, però que sí que passen. I passen i no es denuncien. I aquí tenim un problema molt important i molt greu, perquè allò que no es denuncia no té reconeixement administratiu; si no té reconeixement administratiu, continuarà passant. I, malauradament, sabem que hi ha una accidentalitat laboral que no és reconeguda. I ho sabem perquè no sé si els passa a vostès, però a nosaltres sí que ens ho expliquen, d'accidents que tenen lloc en el centre de treball i que els envien directament al CAP i, després, al cap d'unes hores, tornen al centre de treball. O els donen dos dies perquè descansin a casa, no consta enlloc i tornen al centre de treball.

Per tant, hem de posar el focus també en la detecció. I en la detecció, lògicament, la Inspecció de Treball hi té un paper transcendental, però alhora també hi té un paper transcendental una bona política de prevenció de riscos laborals. Molts d'aquests accidents també venen perquè no hi ha tampoc una bona definició de la prevenció de riscos. Hi ha riscos i ho vam posar damunt de la taula nosaltres, la setmana passada, en la nostra moció, riscos psicosocials que no es tenen en compte; hi ha riscos derivats de les condicions climatològiques que no es tenen en compte, però també hi ha riscos. Quan parlem *in itinere*, no només parlem de quan agafem el nostre cotxe per anar al nostre centre de treball. Tot el que pateixen les

persones que tenen problemes amb la mobilitat del país per accedir a un lloc de treball els genera un estrès que repercuteix negativament en la seva salut mental i que acaba perjudicant. I aquestes qüestions també tenen una repercussió directa en tot el debat de les baixes.

Per cert, si parlem de dades i de les baixes reconegudes, un catorze per cent de les baixes per contingència comuna, un catorze per cent, està en dubte que siguin per contingència comuna, sinó que tenen una relació directa amb l'àmbit laboral. Un catorze per cent. Per tant, quan parlem de les baixes de contingència comuna, hem de posar aquesta reserva damunt de la taula: no totes les dades que s'aporten són dades contrastades.

Després, hi ha un altre element que per nosaltres també és rellevant tenir en compte, que és el presentisme. Saben què és el presentisme? El presentisme és quan un treballador o una treballadora va al seu lloc de treball malalt i, per tant, no hauria d'anar a aquest lloc de treball; hauria d'anar al metge i tenir una baixa, però té por, perquè si li donen la baixa, pot ser que el facin fora de la feina, perquè està en una situació de precarietat laboral.

Però, d'altra banda, aquest presentisme crec que s'ha de posar també en consonància amb un altre element que per nosaltres també és molt rellevant. I hi ha un informe de la UGT que precisament s'ha publicat aquesta mateixa setmana que hi posa llum, que són les hores extres que fan els treballadors i treballadores del país: 216 milions d'hores extres en el centre de treball, 163,6 milions d'hores extres en el temps lliure, vol dir fora del centre de treball, però desenvolupant tasques que tenen relació amb la feina. Això són 11.900 milions d'euros que els empresaris no paguen. Superen, i de molt, les hores que els treballadors no poden anar a la feina, no perquè no vulguin, sinó perquè estan malalts.

Potser que focalitzem el debat on l'hem de focalitzar. Ja sap, conseller, i li faig una menció, però segur que no me la recriminarà perquè no li cal rèplica (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) –ja acabo, president–, que és clau que definim una bona estratègia catalana de seguretat i salut laboral al país i que, a més, tinguem un bon mecanisme de fiscalització. Enguany finalitza, per tant, necessitem que aquesta estratègia obeeixi al compliment d'aquests objectius i

tingui com a element també principal la detecció d'allò que no es veu, d'allò que és invisible.

Per tant, unim tots esforços per tal de que reduïm les morts, morts zero en els llocs de treball, i també visibilitzar allò que no es veu, perquè aquí és on tenim l'arrel del problema.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats i diputades... Des del Partit Popular considerem, doncs, molt preocupants els casos, els nombrosos casos d'accidents laborals mortals o molt greus. I considerem, doncs, que cal avançar fins a assolir una protecció que sigui efectiva de les persones treballadores i erradicar la sinistralitat laboral.

Amb aquesta finalitat, doncs, ja hem dit en repetits debats que compartim la necessitat de reforçar la Inspecció de Treball perquè tingui l'estructura i els recursos suficients per portar a terme no només les funcions de vigilància i exigència del compliment de la normativa laboral, sinó també d'informació, d'assistència, d'orientació a les empreses i als treballadors, de mediació i conciliació entre empreses i treballadors per resoldre conflictes laborals. Però molt en compte també amb el que proposen, perquè ampliar el nombre de places d'inspectors i d'inspectores de treball a Catalunya depèn del Ministeri de Treball, liderat per la ministra Yolanda Díaz. Per tant, justament depèn de vostès, depèn de Sumar, depèn de Comuns. Per tant, doncs, quina cara, no?, quina cara tenen de demanar aquí que sigui la Generalitat la que incrementi aquests efectius.

I a sobre, aquests dies se'ls ha obert un altre front amb el sindicat d'inspectors de treball, perquè justament han denunciat l'impagament d'una sèrie de complements salarials pactats qüestionant la transparència i la gestió del propi ministeri.

A banda d'aquests fets, ja hem manifestat també en successius debats la necessitat, doncs, que el Govern de la Generalitat avalui l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral del 2021 al 2026, presenti els resultats assolits i proposi noves mesures, especialment en prevenció i en control, per assolir una veritable protecció dels treballadors i especialment en feines de risc i en èpoques d'onades de calor extrema. Però si realment els Comuns tenen tan d'interès en garantir la seguretat i la salut laboral, ens sorprèn, doncs, que no hagin anunciat mesures d'aquesta qüestió en el pacte de pressupostos del 26 amb el Govern de la Generalitat. És perquè consideren que no ven tan mediàticament com

fitxer 24

limitar la compra d'habitatges?

Per altre costat, en la seva proposta demanen al Govern un exercici de transparència amb indicadors de prevenció de riscos laborals, incloent denúncies, requeriments, infraccions, sancions i mesures correctores. Però la realitat és que ja existeixen aquestes estadístiques anuals de la Inspecció de Treball de Catalunya, jo mateixa les he estat analitzant i contenen un ampli ventall d'indicadors per matèries, per mesures i resultats de l'activitat inspectora. Així mateix, ja existeix un protocol d'actuació davant d'accidents laborals greus i mortals, coordinat amb el Servei d'Emergències, amb les forces de seguretat i l'autoritat judicial. A més, hi ha diversos organismes específics creats justament –el conseller Sàmper ho podrà corroborar– justament per coordinar el Departament d'Empresa i Treball i el Departament de Salut, tot i que des del nostre punt de vista creiem que la coordinació dins de la Generalitat hauria d'estar sempre garantida sense necessitat de tantes entitats adscrites. També s'ha intensificat la prevenció en riscos psicosocials, sent obligatòria per a autònoms i pimes, així com les actuacions inspectores contra l'assetjament sexual i tracte discriminatori per raó de gènere en l'àmbit laboral.

En definitiva, nosaltres veiem que és una pena que realment aquesta moció no tingui gran valor afegit, malgrat tractar un tema tan rellevant com és la seguretat i la salut laboral. I és que veiem que la majoria d'actuacions proposades manquen de concreció, o ja estan recollides en mocions que han estat aprovades, o ja les està

fent l'activitat inspectora de treball, o el que és pitjor, i és que pressuposen que les empreses no fan prevenció laboral de debò.

En qualsevol cas, des del Partit Popular creiem que fa falta més ambició i objectivitat en les polítiques de treball del Govern de la Generalitat, impulsant el diàleg i el consens social amb els sindicats i les patronals per assolir acords concrets entre l'administració, les empreses i el personal per erradicar la sinistralitat a la feina, com també combatre l'absentisme i la precarietat laboral. La solució, senyor Mijoler, no ha de ser més intervencionisme en les empreses, sinó pactes col·lectius, perquè el deure és de tots.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Mijoler, una de las cosas que siempre he intentado que algún marxista me responda es cómo ustedes pueden proteger a los trabajadores sin que haya empresas. Ya sé lo que me explicaran, que las empresas son de los trabajadores y tal. Pero la cuestión es, claro, cuando yo leo sus intervenciones y sus mociones completamente intervencionistas, mi pregunta es ¿cómo pretenden hacerlo?, ¿cómo pretenden hacerlo? ¿Expulsando a quien ha puesto el dinero, a quien se sacrifica, quien se juega su patrimonio y poniendo a personas que a veces eligen, por ejemplo, no cumplir con su deber de trabajo? Lo digo porque es importante, y la inmensa mayoría no es así, pero en muchas ocasiones pasa.

Y claro, cuando ustedes presentan este tipo de propuestas, que entiendo que son con la voluntad de intentar mejorar la siniestralidad laboral, de intentar mejorar la vida de los trabajadores, pienso, oiga, ¿cómo puede ser que aquellos que defienden a los sindicatos, que defienden las políticas de género, que defienden los programas de igualdad, en vez de invertir en siniestralidad laboral nos den elecciones a algunas? (*Aplaudiments.*) Es que no lo entendemos. Y claro, solo hay que consultar

el *pacte nacional per la indústria* que ustedes han invertido, porque ustedes sí que han participado de ese chiringuito de invertir precisamente en cartelitos no binarios, en vez de intentar revertir la siniestralidad laboral, que creo que es un tema que creo que es fundamental. Y ustedes aquí vienen presentando una moción, ¿para qué?

Pues mire, la verdad es que hay que tener mucha cara, muchísima cara, señor Mijoler, muchísima cara, y le diré por qué. Porque es despilfarrar millones de euros públicos mientras hay trabajadores que se dejan la vida en el trabajo, o yendo directamente al trabajo. Usted lo ha dicho, 109 directamente este año. Pero claro, ¿cuántas empresas necesitan ayuda para poder adecuar esos puestos de trabajo? ¿Y ustedes presentan alguna alternativa ante eso? No. Ustedes lo que pretenden es sancionarles, machacarles, humillarlos, y lo que es más importante, retratarlos. Les pongo un ejemplo, mire. No sé si ustedes han visto alguna situación así, me imagino que no, pero si no consulten algún..., y no le digo a grandes empresarios que ustedes tienen tanto..., en fin, pudor, como el señor de Mercadona, Inditex..., no, no, el pequeño empresario de Cataluña que tiene dos o tres o cuatro trabajadores. Y si han tenido una inspección laboral, inspección de prevención de riesgos laborales que expliquen como es. Es que ni la Fiscalía Anticorrupción en la sede del PSOE. (*Alguns aplaudiments.*)

Por tanto, mire, yo lo que le puedo decir es que al margen de que hay casuísticas concretas entre empresa y trabajador, ¿no?, que evidentemente hay negligencia por parte del trabajador o de la empresa en la que para eso está el juzgado de lo social, también el juzgado penal y por tanto la justicia ya determinará, sí que es cierto que hay veces que hay cuestiones que se pueden prevenir y ahí sí que entra la prevención de riesgos laborales, ahí sí que entra donde la administración puede dar un paso adelante, donde la administración puede decir, oiga, ayudemos a las empresas para poder mejorar la calidad en el trabajo, y ustedes eso no lo defienden aquí.

Usted ha hablado de las actuaciones in itinere, es decir, de estos accidentes yendo al trabajo. Bueno, esos accidentes que pasan también en los trenes o en las carreteras. Y claro, yo cuando leo su moción pienso, ¡estos señores no han gobernado nunca España!, ¡no han gobernado los últimos ocho años!, ¡no son

responsables de Adif, de Renfe, de las carreteras!, ¡no son responsables absolutamente de nada, no son absolutamente de nada! Pues sí, son muy responsables y son absolutamente de todo. Por tanto, oiga, menos hipocresía y más actuar y más presupuesto, que eso sí que lo pueden hacer

Y miren, yo les voy a dar un par de recetas que hasta en ese programa marxista puede colar, que puede ser: mejorar la inspección, pero mejorar la inspección no para machacar a las empresas, sino para intentar buscar esas soluciones que mejoren esa situación, no para recaudar exclusivamente, porque es como funcionan, si no pregunten a Inspección de Trabajo como funciona una inspección en este país, en esta región. Y lo más importante, oiga, ¿por qué no damos apoyo económico, psicológico y social a aquellas víctimas de siniestralidad laboral? A aquellas personas que han perdido a su padre, a su madre, a su hermano, ya puede ser en el camión, en la construcción o donde sea. ¿Qué hace la Generalitat aquí realmente? ¿Dar un apoyo constante a eso? Pues en eso sí que nos podríamos poner de acuerdo. Pero claro, aquí no se habla de eso. Aquí se habla de algunos de que la culpa de la desinversión del Estado pues condiciona la situación de los trenes, de las carreteras y de la movilidad. Pues sí, la movilidad es un problema. ¿Cuántas horas se pasan los trabajadores de esta región en los trenes? Ese ataque psicológico también es siniestralidad laboral.

Y, por último, señor Mijoler, ya acabo, el absentismo laboral. Creo que hay que dar un mensaje a la señora Pané, hoy no está, se lo daré al señor consejero (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —y acabo muy breve—: con la salud y el trabajo no se juega. Ustedes tienen que poner medios para que esas inspecciones, para que los procesos de baja sean los más cortos posible, porque el diagnóstico sea más corto posible. Pero no hay incentivos a los médicos para que den altas más breves. Eso no es mirar por el trabajador, eso es únicamente mirar por el presupuesto y por la economía, cosa que, insisto, con el trabajador y con los trabajadores de este país, no se juega.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular Defensem la terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé. Bona tarda. Nosaltres votarem a favor dels punts d'aquesta moció perquè em semblen els mínims que hauria d'haver-hi en un país que es consideri democràtic, que és defensar els treballadors que el posen en marxa. Per tant, aprofitarem per fer algunes consideracions, perquè la veritat és que ens està quedant un inici o una represa del Ple de tarda una mica hipòcrita. Hipòcrita perquè aquí ara semblaria que tots estem d'acord en defensar els drets dels treballadors, perquè, per cert, és un dret no córrer riscos a la feina, no que no passi res, sinó no arriba a prendre segons quins riscos, però sí parlem d'absentisme. Que em sap molt greu, l'absentisme és l'enèsim problema que s'inventen, perquè en aquesta vida, ja us ho vaig dir una volta, si les cerveses 0,0 per cent considerem que no té alcohol, les coses que tenen a veure amb un 0,0 per cent no existeixen. Llavors l'absentisme no existeix, el que existeix és la gent anant malalta a treballar, i quan la gent va malalta a treballar és molt més fàcil que després de jornades extenuants, després que no se'ls donin efectivament les qüestions bàsiques de la prevenció de riscos, llavors hi hagi accidents laborals. I sí, no és un accident quan passa un cada quatre dies, aquestes són les coses que no els preocupen tant.

Tenim un país on el vuitanta-set per cent dels treballadors reconeix tenir algun problema de salut. D'això en parlem poc. Un de cada tres acaben la seva jornada física o emocionalment exhaustos. Jo imagino que aquí hi ha diputats que això ni els hi sona, però anar a casa i quedar-se plorant al llit és el que passa a la gran majoria dels treballadors en aquest país. Això és el que està passant. I això no només té a veure amb el preu de l'habitatge, el que passa és que s'ha de ser hipòcrita per venir aquí i separar «ara el problema és les condicions de vida», i quan tinguem una discussió sobre les condicions de vida, llavors tampoc defensaran que fem res políticament perquè això canviï. Llavors, comença a ser esgotador, la veritat.

Dit això, parlen d'això i després diuen que no s'ha de parlar malament de Juan Roig, de Mercadona. No, si els sembla li donem el premi del treball o el premi Nobel, no ho sé, que sembla que també el regalen a una persona que enviava els treballadors

a treballar en una circumstància com la de la Dana, que diaris com *La Vanguardia* van haver de tapar-li el cartellet de Mercadona perquè era tan vergonyant que fins i tot ells ho veuen. Imaginin, imaginin! I no s'atreveixin a parlar de que les empreses sempre posen determinades seguretats i demés, així li van i li diuen a la mare de Víctor Nuño, que tenia divuit anys, que no va passar ni dues setmanes a l'empresa, no es van atrevir a donar-li ni els guants perquè pogués operar amb la màquina que tenia i va morir. Ara van i li diuen que sí, que li havien fet la prevenció de riscos laborals, home, ja!, és una vergonya que es puguin dir aquestes barbaritats en aquest plenari. És una vergonya que no s'atreveixin a dir obertament el que pensen, que els és igual que es morin els treballadors, que els és igual les seves condicions de vida i que per això s'atreveixen a parlar d'absentisme en un país on, com s'ha dit, el que tenim és presentisme, el que tenim és la gent passant-ho fatal a la feina i anant malalta a treballar. Aquesta és la Catalunya d'avui.

I això no seria tan vergonyós –i em sap greu, conseller, perquè aprofitaré l'avinentsa que el tinc aquí– per dir que la seva conselleria de Salut porta dies tractant-nos a tots com si estiguéssim bojós, bojós. Perquè aquí vam portar a plenari que hi havia un percentatge del pressupost actual dels centres d'atenció primària que s'estava fent, que s'estava condicionant a que es donessin altes osteomusculars i de salut mental, i es va anunciar en determinats diaris que això s'havia retirat a través d'un acord que hi havia entre un partit d'aquesta cambra i la Conselleria d'Economia. Nosaltres portem setmanes darrere de qualsevol text que demostrés que això, efectivament, s'ha retirat, perquè el que tenim són els sanitaris avisant-nos de que una vegada i una altra s'estan fent formacions encara ara amb aquests criteris.

Lavors, no podem parlar de la salut dels treballadors a la feina i després estar-los arreglant com si fossin peces per tornar-los a aquest lloc. No podem estar condicionant l'exercici de la salut pels sanitaris i pels professionals de la salut, no podem estar condicionant el pressupost sencer d'un centre d'atenció primària a que es donin altes que no s'haurien de donar. Després, si volen, discutim sobre com s'agilitzen o no les proves diagnòstiques, però això avui és central, i és una vergonya que no tinguem una resposta per escrit. A mi personalment se'm cau la cara de vergonya de compartir espais i que no siguem capaços, almenys, de defensar les propostes que tenim. Estan d'acord amb això? Estan d'acord amb que es condicionin

econòmicament els criteris de salut? Perfecte. Surten i ho defensen. No estan d'acord? Llavors portin un text on veiem clarament que això està passant així, perquè si no, després ens trobem diputats que venen aquí a dir-nos que el cost d'unes fotocòpies a les portes dels lavabos són equivalents a la prevenció laboral, i aquestes barbaritats una vegada i una altra. I penso a més que hauríem de deixar de fer dicotomies falses.

Més ressonàncies magnètiques? Clar, i més inspectors. Perquè crec que els treballadors tenen dret a no trencar-se en mil pedaços el cos i l'ànima abans d'haver d'anar a l'hospital. Bona prevenció voldria dir menys ressonàncies magnètiques, que en aquest país el que tenim és un noranta-nou per cent dels càncers infradiagnosticats relacionats amb la feina i el noranta-cinc per cent de les malalties respiratòries, i no li desitjo a ningú. Però la gran majoria de famílies d'aquest país tenen almenys un membre que han perdut en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Parlar de riscos laborals comporta parlar d'estratègies, protocols i indicadors. Però hi ha una cosa que no hauríem d'oblidar mai: darrere de cada estadística hi ha una persona, darrere de cada accident laboral hi ha una família i darrere de cada mort laboral hi ha una vida que no tornarà.

Catalunya pateix uns nivells de sinistralitat laboral que no haurien de ser acceptables. Cada any es registren prop de 200.000 accidents laborals a Catalunya i al voltant d'un centenar de treballadors hi perden la vida.

Fitxer 25

Davant d'aquesta realitat hem de dir: No n'hi ha prou amb estratègies escrites, informes o plans de treball, només és prevenció quan es redueixen realment els

accidents. Quan una política pública és mesura..., no és mesura pels resultats, es converteix en mera burocràcia.

Per Aliança Catalana, la seguretat laboral és una qüestió de dignitat, dignitat dels treballadors i dignitat de les empreses que compleixen la llei. Sí, les empreses també compleixen la llei i si una empresa la incompleix, incompleix aquesta normativa de seguretat laboral, sap que posa en risc els treballadors. I si són els treballadors els que la incompleixen, posen en risc la vida dels seus companys i perjudiquen aquelles empreses que fan les coses bé.

La precarietat laboral també degrada el nostre model productiu. Per això ens cal una avaluació de l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral, reforçar la inspecció que s'adequa a la capacitat de l'empresa i el risc que suposa la seva activitat. Els accidents laborals i les malalties professionals costen aproximadament entre un dos i un quatre per cent del PIB. Això inclou les baixes laborals, indemnitzacions, costos sanitaris, judicials, pèrdua de productivitat, formació de nous treballadors, interrupció de la producció i molts altres. Prevenir és curar tant la vida com la salut del treballador, protegeix l'empresa i també el conjunt de tota l'economia. Reforçar la responsabilitat en les cadenes de subcontractació en sectors com la construcció, la indústria o la logística, on una part important dels accidents es produeixen en empreses subcontractades i on sovint hi ha menys recursos destinats a la prevenció.

Per altra banda, l'economia irregular i les pràctiques laborals fraudulentament precaritzen el mercat laboral i les regularitzacions massives d'immigrants il·legals que heu aprovat no ajuden gens. Ens perjudiquen a tots. Cap treballador hauria de perdre la vida simplement pel fet d'anar a treballar. És una responsabilitat que hem de corregir. És una responsabilitat que tenim tots que es compleixi.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Bé, diputada del PP, jo li recomano que llegeixi la moció, si us plau. La setmana passada..., ai, el Ple passat ja li vaig dir a la seva companya també: Llegeixin una mica les mocions perquè si no surten aquí a fer un discurs que no té res a veure amb el que realment s'està defensant amb aquesta moció, i per tant, doncs no s'entén. I que llegeixi també –si ja li enviaré després per WhatsApp– l'acord de pressupostos amb el PSC dels comuns, que efectivament hi ha mesures que tenen a veure amb empresa i treball. Una altra cosa és que vostè no les hagi vist, però no es preocupi que jo li enviaré.

Diputat de VOX, miri, no li explicaré des del punt de vista marxista, perquè a més vostè és una persona lletrada i, per tant, coneix perfectament el que és la plusvàlua del treball. Però si li diré en termes d'escola de negoci, l'empresa, una empresa és una estructura social, una estructura social formada per persones, per capital i per treball. No són els empresaris. Els empresaris són els que aporten el capital, però també són persones que formen part, com ho són els treballadors. Quan entengui això, a partir d'aquí, entendre quina és la intenció dels comuns quan parlem de democràcia econòmica. Però això és un debat per un altre dia.

Pel que fa a les esmenes de Junts no les hem pogut acceptar. Només li diria una cosa també respecte de la seva intervenció: quan ha dit si s'ha de triar, triar menys inspecció i més ressonàncies. És que no s'ha de triar. És que no és una dicotomia, És que es pot tenir tot. Necessitem més inversió en inspecció i necessitem també més ressonàncies. Però precisament, i li ha dit la diputada de la CUP, la inversió –i també ho dic en termes d'empresa– la inversió que suposa la Inspecció de Treball redueix la despesa que posteriorment suposen les ressonàncies. Per tant, el discurs tal com el fa crec que és perillós.

Sobretot, i acabant, agraeixo les esmenes que s'han presentat, algunes les hem acceptat, d'altres les hem transaccionat, altres, malauradament, no hem pogut atendre-les. Però sobretot vull agrair aquest suport i vull posar en valor que quan les esquerres sumem, ens escoltem, quan dialoguem, quan construïm des de la pluralitat, el resultat és aquest: una eina política que ha de ser útil per defensar la majoria dels treballadors i treballadores. Per tant, aquest és el camí, el camí de la

unitat quan tenim clar quin és el focus i quin és l'objectiu, en aquest cas, que anar a treballar no et costi la vida, una cosa tan senzilla.

Salut i bon treball.

El president

Els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya

302-00218/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro Descals.

Anna Navarro i Descals

President. Conseller, diputades, diputats. Avui parlem de futur, però ja no és un futur abstracte ni llunyà. Parlem del futur que ja ens està passant i del qual Catalunya no es pot permetre quedar-se enrere. La transformació digital ja no és una opció, és la columna vertebral de qualsevol societat que vulgui ser sobirana, competitiva i justa en el segle XXI. I per això el Grup Parlamentari de Junts presenta avui aquesta moció, perquè creiem que Catalunya ha de liderar aquest procés i no patir-lo.

Tenim cinc eixos. Primer, resiliència. Hem vist massa vegades com una emergència, una tempesta o una apagada elèctrica ens pot deixar incomunicats. En un món hiperconnectat, quedar-se sense xarxa no és una molèstia, és una crisi. Per això demanem que totes les antenes de telefonia mòbil a Catalunya tinguin sistemes d'energia de suport, com bateries o generadors, que garanteixin el servei quan més ho necessitem i demanem protocols d'inspecció periòdica per saber en tot moment en quin estat es troben les nostres infraestructures crítiques. No podem esperar que passi la propera emergència per actuar.

El segon eix parla d'educació, perquè el futur es construeix en les aules. Volem integrar el pensament computacional, la intel·ligència artificial, la ciberseguretat, en

totes les etapes educatives fins a la formació postobligatòria, per educar uns ciutadans crítics, creatius i capaços de comprendre i també dissenyar el món digital que ens envolta i que volem a Catalunya. I per fer-ho cal formar els mestres. Cal reforçar la figura dels coordinadors digitals. Sense docents preparats no hi ha una transformació possible. El país que formi millor els seus joves, el seu talent en tecnologia serà el país que liderarà l'economia del demà. Catalunya pot ser aquest país i ha de ser aquest país.

El tercer eix parla de governança i sobirania, perquè necessitem una estratègia, no pegats. Catalunya porta anys fent política digital a retalls, sense un centre de gravetat clar. Per això proposem crear el Departament de Polítiques Digitals, un òrgan que coordini tota l'estratègia digital de la Generalitat, amb objectius clars, calendari definit, indicadors de seguiment que podem debatre en aquest Parlament en un termini de tres mesos. I necessitem també implementar el Reglament d'infraestructures gigabytes i el Reglament de xarxes digitals. Sobirania digital significa que Catalunya decideixi, que Catalunya controli, que Catalunya no depengui de decisions preses a Madrid o qualsevol altre capital d'un altre país quan es tracta del futur digital del nostre.

El quart punt parla d'economia i territori, perquè la digitalització ha d'arribar a tothom. Les grans empreses ja s'estan digitalitzant. El problema són les pimes, el cor de la nostra economia. Per això demanem programes pressupostaris que l'ajudin a fer diagnòstics estratègics i a identificar quines tecnologies s'adaptin millor a les seves necessitats. I demanem que la banda ampla d'alta velocitat arribi a tot el territori. Encara tenim masses parts del territori sense banda ampla. La bretxa digital entre pobles i ciutats avui també podria ser una bretxa d'oportunitats i no podem deixar de pensar en tot el territori.

I, finalment, al Govern li diem: Catalunya ha de tenir veu pròpia en els organismes europeus i internacionals en matèria digital. No podem continuar sent observador passiu mentre es decideix el nostre futur. Necessitem participació real, competències reals, pressupostos i recursos reals, incloent l'escissió de la gestió dels fons de banda ampla, el reforç de la nostra agència de ciberseguretat.

Companys i companyes, aquesta moció no és una llista de demandes tècniques, és una declaració d'intenció. Catalunya també vol ser un país digital, sobirà i resiliència, un país que protegeix els seus ciutadans quan venen les crisis, que educa els seus fills per al món real, que ajuda a les seves empreses a créixer i que s'asseu a la taula on es decideix el futur d'Europa. És la Catalunya que volem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i, en primer terme, per defensar-les, i en nom del grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Bé, moltes gràcies, president. Diputats i diputades. Diputada Navarro, en primer lloc, agrair-li que posi sobre la taula aquesta iniciativa, ja que l'estratègia digital del país nosaltres pensem que és un àmbit clau. Avui les infraestructures digitals públiques són imprescindibles per vertebrar el país i, per aquest motiu, creiem que és importantíssim ampliar les xarxes de comunicació arreu del territori, assegurant la cobertura integral i de qualitat, que fomenti l'equitat d'accés i la competitivitat, alhora que es vetlla per la neutralitat de la xarxa i s'aposta per la sobirania tecnològica.

Deixin-me posar alguns exemples d'aspectes que no funcionen. Un, sobre les emergències, quan hi ha emergències en alguns llocs del país, quan no funcionen els telèfons mòbils, per exemple. El passat 12 d'octubre de l'any passat, quan a les Terres de l'Ebre hi havia inundacions i gent amb les cases inundades i gent encallada a la carretera, no es podia comunicar. O per exemple, al Pallars, els dos pallaresos, on la fibra òptica no hi arriba perquè la carretera per on ha de passar és de l'Estat i no en dona els permisos.

L'estratègia digital, lluny de ser una eina tècnica, és una aposta política on ens juguem punts claus de com veiem el país, de com el construïm de cara al futur. Però quin és el nostre marc de referència? L'estat espanyol, l'economia globalitzada? Nosaltres apostem per una Catalunya que sigui al màxim de sobirana possible, també en l'àmbit digital. Sobirania vol dir també garantir un espai digital que sigui

accessible per a tothom, que generi un mercat just i equitatiu. És a dir, que estigui basat en tecnologia neutra i que no afavoreixi uns operadors en detriment d'altres.

La gran batalla sobre la distribució de la riquesa es lliura, en aquest moment, també en l'àmbit digital. ¿Continuem afavorint grans empreses tecnològiques amb un model depredador dels recursos que acumulen poder polític per imposar les seves regles, que arrasen amb el teixit econòmic de petites i mitjanes empreses del comerç local i aspiren a convertir-se en monopolis sense els quals no podem funcionar? ¿O apostem per la innovació? Però també per un mercat més equilibrat, més competitiu i que sigui font de prosperitat i benestar.

Des d'Esquerra Republicana ho tenim clar. Nosaltres defensem un model propi que garanteixi la innovació, la seguretat i l'equitat. I ens agrada veure que, a trets generals, coincidim amb vostès en aquesta ambició, com a mínim amb la part del full de ruta que també han presentat vostès. Per aquest motiu, les esmenes que els hi hem presentat han tingut, creiem nosaltres, una voluntat constructiva. Hem considerat que és imprescindible una educació tecnològica real, per garantir una formació digital que no ha de passar per omplir les aules de pantalles, sinó per aprendre a fer un bon ús i conèixer el funcionament de les eines tecnològiques.

També ens hem assegurat que el procés de descentralització es tradueixi en l'assumpció de competències per part de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya i també garantir que els programes de contractació no només serveixen per a l'objectiu imprescindible d'afavorir les petites i mitjanes empreses, sinó també per garantir que enfortim aquelles empreses clau en el coneixement tècnic i la capacitat de servei en l'àmbit de la tecnologia.

Els agraïm la voluntat de diàleg que els ha portat a acceptar algunes de les nostres esmenes. Entenem també que tenim algunes discrepàncies a l'hora de fiscalitzar les empreses i la infraestructura. Nosaltres creiem que hem d'esprémer al màxim possible aquesta fiscalització i que la infraestructura clau no és només el conjunt, sinó també les antenes en si mateix. I també que ens cal

fitxer 26

revisar periòdicament com la Generalitat implementa l'esquema nacional de seguretat per garantir de forma continuada la seguretat de les infraestructures digitals del país. En tot cas, creiem que és una discrepància legítima i que no evitarà que votem a favor de tots els punts de la seva moció, excepte en la seva exigència de la creació d'una conselleria de polítiques digitals, no tant per estar-hi d'acord o no estar-hi d'acord, sinó per entendre que és el Govern qui ha de tenir la capacitat d'organitzar-se, i anar proposant departaments des del Parlament creiem que pot acabar amb un govern, com a mínim, poc funcional.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Ara, també per defensar les seves esmenes, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya i Units per Avançar té la paraula la diputada Ivana Martínez Valverde, també per un temps de cinc minuts. Quan vulgui, diputada.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, vicepresident. Bona tarda, conseller. Permetin-me començar amb una idea: la transformació digital no és un tema sectorial més; és una qüestió central per al futur del país. I per què?, ens podem preguntar. Doncs perquè parlem de connectivitat, de dades, d'intel·ligència artificial, de ciberseguretat, de la competitivitat de les nostres empreses i de la capacitat de l'Administració de prestar millors serveis públics. Per tot això, estem d'acord que Catalunya ha de continuar avançant en aquest àmbit. Però les polítiques digitals no es fan únicament amb titulars, sinó amb un rigor tècnic, amb coneixement del marc competencial i amb polítiques públiques sostingudes en el temps. I és precisament per tot el que he dit que el nostre grup considera que alguns punts d'aquesta moció necessitaven matisos importants, i vam presentar un total de sis esmenes i cap ha estat acceptada. Vull deixar palès que també estàvem disposats a transaccionar i no ens han deixat. Jo espero, senyora Navarro, que no sigui personal. Jo estic convençuda que no. Perquè nosaltres, el nostre ADN era negociar i arribar a acords.

Però, igualment, parlant dels punts de la moció, aquesta moció planteja establir inspeccions periòdiques a totes les antenes de telefonia mòbil del país. La proposta semblava lògica a primera vista, però té una dificultat evident: que la Generalitat no té la competència directa per inspeccionar aquestes instal·lacions, que formen part de les xarxes privades, regulades principalment per l'Estat. I això no vol dir que la Generalitat no actuï quan hi ha incidències: quan hi han problemes de cobertura o de funcionament, els serveis tècnics analitzen la situació, fan mesures de camp i traslladen la informació a les operadores o a l'Administració competent. Per això, proposàvem una esmena que, al nostre parer, era més realista, que era instar les operadores a revisar les instal·lacions i a comunicar les incidències, que és el que realment pot demanar el Govern que facin.

Un altre punt de la moció plantejava que totes les antenes disposin de bateries o generadors per garantir el servei en cas de apagada elèctrica. Compartim la preocupació per la continuïtat de les comunicacions, i especialment en sistemes d'emergència, però també hem de parlar amb honestedat. No és possible ni jurídicament ni tècnicament obligar les operadores a instal·lar generadors a cada emplaçament de la xarxa, i en molts casos, a més, seria totalment inviable. Pensem en instal·lacions en entorns urbans, amb limitacions d'espai o amb problemes acústics. El que sí que és raonable, i ja s'està fent, és treballar amb les operadores perquè les infraestructures més crítiques disposin de sistemes de suport energètic i protocols de continuïtat del servei.

On sí que coincidim plenament amb la moció és en la necessitat de millorar la coordinació amb les operadores en situacions d'emergència, encara que, quan s'ha activat un pla d'emergència, la Generalitat estableix diferents nivells de relació amb elles, fins al punt de tenir una participació directa en els espais de la gestió de la crisi. Aquest model s'ha aplicat en nevades, riuades i incendis forestals, i és veritat que s'ha permès coordinar la recuperació dels serveis amb els dispositius d'emergència.

També compartim l'objectiu de millorar la informació als ajuntaments i al món local. Però aquí també hem de ser clars: la Generalitat pot informar sobre les infraestructures que depenen de l'Administració, però no pot avaluar milers

d'instal·lacions privades desplegades pels operadors arreu del territori. Per això és important també reforçar els mecanismes com el protocol Telcocat, que crea espais de treball conjunts entre administracions locals i operadores per gestionar incidències i millorar la connectivitat.

En l'àmbit educatiu, també compartim clarament el sentit de la proposta. Per això des del principi he dit que nosaltres només volíem ficar matisos perquè realment és una bona proposta, perquè creiem, tal com ha dit la diputada, que ja forma part del currículum i ha de millorar i han de sortir els nens i les nenes molt més especialitzats en aquests temes.

Vull acabar ràpid perquè em queda menys d'un minut. També és veritat que hi ha un punt especialment significatiu, que aquest si que el votarem en contra, que és la proposta de crear un departament específic de polítiques digitals. I aquí faré una reflexió. Durant anys, el grup que vostè representa va formar part del Govern de la Generalitat i no va crear aquest departament. No va ser fins que Esquerra Republicana el va crear i nosaltres, el PSC, el vam continuar. I sort que Esquerra va decidir crear-lo i nosaltres l'hem decidit respectar.

Diputats i diputades, la digitalització no és una política sectorial més. Per això, el nostre grup donarà suport als punts que reforcen polítiques en marxa i ha proposat esmenes allà on pensava que calia ajustar les propostes perquè realment aquesta moció pogués ser totalment aplicable.

Gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, diputada. I ara també té la paraula per defensar les seves esmenes, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Pau Ferran i Navarro, també durant un temps de cinc minuts. Quan vulgui.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, vicepresident. Conseller, diputats i diputades... Quan parlem de digitalització sovint pensem en grans projectes, en estratègies d'innovació i en paraules grandiloqüents, però, realment, la realitat és molt més mundana. La digitalització és simplement que les coses funcionin, que la gent pugui trucar, que

els comerços puguin cobrar i que els serveis públics arribin a tothom. I això, malauradament, hi ha alguns llocs on encara avui, a dia d'avui, no passa. És cert que els problemes de cobertura i de connectivitat són especialment greus als municipis petits, als municipis rurals, de muntanya. Tots coneixem pobles on hi ha zones sense cobertura, on la fibra no hi arriba, on, quan cau la xarxa, el datàfon deixa de funcionar i el petit comerç o la petita botiga de queviures han de tancar i inclús fiar als veïns. Però tampoc ens enganyem: això no és només un problema del món rural i de zones poc poblades. Afecta municipis molt turístics, també, a l'Aran, al Pirineu, inclús en ciutats molt importants. Els parlaré de Vic, de la meua ciutat, i ja els dic que no és l'única on passa això.

Doncs, en el cas de Vic, al carrer Manlleu, que és una de les principals artèries comercials de la ciutat, hi ha algun tram on és habitual veure botiguers i clients sortint al carrer per fer alguna trucada. Hi ha comerços que han hagut d'instal·lar wifi propi perquè el datàfon no els funciona i hi ha agències de viatges que han de deixar el mòbil a la finestra per tal de rebre alguna trucada dels seus clients. Hi ha botigues on, literalment, quan hi entres, la trucada es talla. Tot això passa en una capital de comarca, en una ciutat de més de cinquanta mil habitants, no en un lloc recòndit d'alta muntanya. I tot això a dia d'avui, any 2026, en plena era tecnològica i de digitalització. Això ens demostra una cosa molt clara, i és que la digitalització no pot ser un simple debat teòric; és un problema real que afecta la vida de la gent i l'activitat econòmica.

I és per això que des del Partit Popular hem volgut presentar esmenes, amb una mirada molt centrada en les persones i el territori. Les dues esmenes que hem presentat han estat acceptades, i van en aquesta direcció. La primera, acabar amb la desigualtat digital en funció del lloc on visquis. No pot ser que hi hagi ciutadans de primera i ciutadans de segona en funció del codi postal. No pot ser que un estudiant no pugui fer un treball perquè la connexió no li aguanta o que un autònom perdi vendes perquè el datàfon li falla. Aquestes esmenes que hem presentat volen atacar aquesta desigualtat de manera directa, i és garantir la connectivitat a tots els municipis, siguin grans, mitjans o petits.

La segona esmena parla de simplificar la burocràcia. Si volem que les empreses apostin pel nostre territori, si volem desplegar xarxes modernes i atraure la inversió, no podem tenir un sistema administratiu que freni projectes i faci perdre oportunitats. Per això, si volem atraure projectes tecnològics, hem de reduir terminis, crear finestretes úniques i facilitar, evidentment, la col·laboració publicoprivada.

En general, com dic, la immensa majoria de la moció creiem que és adequada i la compartim, perquè fa referència a tot el que hem esmentat. Però hi ha tres punts, en concret, doncs que no els podem votar a favor, no perquè no compartim la importància del que s'està plantejant, sinó perquè creiem que la via que es proposa no és l'adequada. Ho he expressat ja en moltes ocasions en aquesta cambra, però tant vostès, senyors de Junts, com els senyors d'Esquerra Republicana sempre aprofiten qualsevol moció per demanar més competències. I, escoltin, les competències no significa que tinguem un millor servei, perquè la gestió dels serveis públics per part de la Generalitat no és precisament garantia de que les coses funcionin millor. I els hi podria posar infinitat d'exemples, eh?, que ja els coneixem tots: sanitat, educació, serveis públics, seguretat.

Per això votarem en contra d'aquests punts, perquè la gent, els veïns de tots aquests municipis, no necessiten un debat sobre competències, sinó solucions concretes. El que vol la gent és molt simple: que el mòbil funcioni i poder trucar, que el datàfon no falli quan van a comprar i que els serveis digitals arribin a tothom. I nosaltres sempre hi serem, sempre que es tracti de millorar amb propostes realistes, amb rigor i amb voluntat de sumar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. I ara, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de VOX el diputat Javier Ramírez Gutiérrez, també per un temps de cinc minuts. Quan vulgui, diputat, ja pot venir.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor secretario. Señora Navarro, no pueden evitarlo, ¿verdad? Señora Navarro, digo que no pueden evitarlo, ¿verdad? Ustedes se quieren independizar

hasta de las antenas de telefonía. Y parece de chiste, si no fuera tan grave, su terquedad separatista. Mire, ni soberanía energética ni soberanía en infraestructuras ni soberanía alimentaria ni soberanía fiscal. Y, por supuesto, como Cataluña *no* es una nación soberana, vamos a ver si conseguimos la soberanía digital. En fin, parece una moción redactada por el exconsejero Puigneró y, por tanto, poco sentido tiene.

Lo que sí que debemos reconocer es que Cataluña, como región, debe estar conectada al mundo, y debe estar conectada para garantizar la comunicación, ya sea de manera ordinaria o extraordinaria, especialmente durante emergencias o apagones. Pero es que eso no se puede llevar exclusivamente dependiendo de la Generalitat y de la Agencia de Ciberseguridad de Cataluña. Siento decirle, señora Navarro, que somos una región dentro de un marco común en que la competencia la tiene el Estado, y el Govern puede y debe poner recursos para garantizar las redes de comunicación, pero no puede ir por libre, y usted es lo que pide en esta moción.

Pero le diré una cosa, le diré lo que *sí* que puede hacer el Govern dentro de sus competencias, que es invertir en infraestructuras. En primer lugar, una prioridad fundamental debe ser el despliegue completo de infraestructuras de fibra óptica en todo el territorio. Aunque en las áreas metropolitanas la actividad es elevada, solo tiene que ver zonas rurales o de montaña. Si no, pregúnteles a sus compañeros de Girona o de Lleida, en que a muchos lugares no llega. Y, por tanto, es importante incidir aquí. Y este tipo de infraestructuras no solo mejora el acceso a Internet, sino que también facilita el teletrabajo, el emprendimiento digital y la instalación, tan necesaria, de nuevas empresas tecnológicas fuera de lo que vienen a ser los grandes núcleos urbanos. Y es una manera de extender el eje empresarial y el eje económico en toda Cataluña. Porque de esta manera se reduce la brecha digital territorial y se promueve un desarrollo económico más equilibrado, y, por supuesto, aumentan la productividad y la competitividad de nuestras empresas, que tan necesario es.

En segundo lugar, es imprescindible impulsar el despliegue de la tecnología 5G. Hoy en día es imprescindible comunicarnos a nivel telefónico, telefónicamente. ¿Y cómo lo puede hacer la Generalitat? Pues bien, mire, mediante incentivos regulatorios: simplificación administrativa para la instalación de antenas y acuerdos con

operadores de telecomunicaciones. Y, mire, otra medida clave consiste en reforzar la cooperación público-privada, aquello que tanta urticaria le produce a la bancada de la izquierda. Pero, ¿sabe lo que pasa?, que el desarrollo de redes de comunicación requiere inversiones muy altas, muy elevadas y una planificación a largo plazo. Y por eso el Govern debería proponer alianzas

fitxer 27

con operadores tecnológicos, empresas de infraestructuras y centros de investigación para compartir recursos y acelerar la innovación. Estas colaboraciones podrían incluir proyectos de edificación industrial, redes inteligentes para gestión energética o sistemas avanzados de movilidad urbana.

Además, la colaboración con universidades y centros tecnológicos permitirá formar talento especializado y favorecer la transferencia de conocimiento hacia el tejido empresarial tan importante. Fíjese el modelo que le estoy planteando. La tecnología para crear más puestos de trabajo, mejor productividad y mejor competitividad.

Y ustedes lo que plantean, precisamente, es importar aquellas personas que van en contra de nuestra competitividad, nuestra productividad, nuestra tecnología, aquellos que vienen a pagar nuestras pensiones, que al final no vienen a pagar absolutamente nada, sino a consumir lo todo.

Y mire, ¿sabe lo que puede hacer también la Generalitat? Y creo que es muy importante, es mejorar la digitalización de su propia administración, que es un puñetero desastre, pero un puñetero desastre en el sentido..., es que la gente no lo entiende cómo funciona.

Si no tienes el programa de Adobe correcto para descargar el programa, no puedes introducirlo, te requiere una serie de cuestiones que no puedes llegar. En definitiva, ningún tipo de facilidades para poder hacer un requerimiento o una solicitud a la propia Generalitat.

¿Cuántos de ustedes...? Hagan ustedes la prueba, alguna diputada del PSC se sonrojaba. Oiga, descárguense ustedes el modelo de la Generalitat e intenten hacer una solicitud, a ver si son capaces, porque miren, la inmensa mayoría de los

catalanes tienen problemas para registrar esas situaciones, pero incluso para registrar recursos, claro.

Y, evidentemente, ir en contra de la Generalitat, en contra de la Administración y en favor del ciudadano, pues, evidentemente, ustedes no van a poner ningún tipo de facilidad.

Pero mire, en definitiva, señora Navarro, ¿quiere que hablemos de políticas digitales? Hagámoslo, es necesario, pero, por favor, deje de una vez su ensoñación separatista a un lado, porque lo único que hacemos es perder oportunidades ante situaciones concretas en que Cataluña podría liderar el ranquin de tecnología, de productividad y competitividad, y, precisamente, lo que lideramos, todos los ránquines negativos, gracias a esta bancada de la izquierda.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Senyor Ramírez, si em permet un moment, simplement. S'ha referit a mi com a secretari. Suposo que ha estat un error. A efectes d'acta, té la possibilitat de canviar-ho. Soc vicepresident, i el Parlament sempre el presideix el president. No ho pot presidir un secretari. No passa res.

Javier Ramírez Gutiérrez

Pues disculpe, señor vicepresidente.

El vicepresident segon

No passa res.

Javier Ramírez Gutiérrez

Por la costumbre, le llamo señor secretario. Pero disculpas.

El vicepresident segon

No, no passa res. Molt bé. El següent punt també serà del Grup Parlamentari de Comuns. Té la paraula el senyor Lluís Mijoler Martínez. Quan vulgui, té la paraula.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresident. Bé, votarem majoritàriament a favor d'aquesta moció de Junts, però diguem-ho clar. Es parla de digitalització amb aquesta moció, però s'evita el que per nosaltres és el debat de fons, que és la dependència tecnològica que arrossegueu les administracions, el poder creixent de les grans corporacions privades sobre infraestructures i serveis essencials, i, en definitiva, la manca de capacitat pública per governar aquesta transformació en funció de l'interès general.

I aquest, per nosaltres, no és un debat menor. És un debat central, perquè afecta a la qualitat democràtica, la protecció de dades, la cohesió territorial i la capacitat mateixa del sector públic per prendre decisions.

Per tant, la pregunta clau no hauria de ser si volem més digitalització, perquè nosaltres el que defensem és que una estratègia digital no s'ha de jutjar només pel nombre d'eines desplegades ni pels anuncis tecnològics que s'hi puguin associar. S'ha de jutjar per la seva capacitat de reduir desigualtats, d'enfortir lo públic i de protegir drets.

La pregunta, doncs, deia, no és si volem més digitalització. La pregunta clau hauria de ser al servei de qui, sota quin control i amb quina orientació política es produeix aquesta digitalització.

Compartim que cal reforçar la resiliència de les infraestructures de telecomunicacions. Quan fallen les comunicacions, no parlem només d'una incidència tècnica. Parlem de la capacitat de resposta davant d'emergències, de l'accés a serveis essencials i de la coordinació institucional.

Per això és raonable avançar en protocols d'inspecció amb garanties de continuïtat del servei i amb mecanismes de coordinació. Ara bé, això no es pot basar només en una relació de confiança amb les operadores.

Cal saber quines infraestructures són crítiques, quin grau de resiliència tenen realment i quins sistemes de suport existeixen en cas d'incidència. Quan parlem d'infraestructures essencials, el poder públic no pot actuar només a remolc dels interessos privats.

I també compartim la necessitat de reduir la bretxa digital territorial. No pot ser que encara hi hagi municipis o zones productives amb pitjor cobertura, simplement

perquè no són prou rendibles per al mercat. Garantir connectivitat i continuïtat del servei és també una política d'equitat i de cohesió territorial.

En l'àmbit educatiu, reforçar les competències digitals és imprescindible, sí, però això no pot limitar-se a introduir noves eines tecnològiques al currículum. El que cal és una educació digital crítica.

Es tracta de formar ciutadania crítica, capaç d'entendre com funcionen aquestes tecnologies, quins interessos hi operen i quins riscos plantegen en termes de privacitat, biaixos o discriminació. Es tracta d'explicar el que és un algoritme, qui el controla i quines conseqüències té. Per això, reforçar també la formació del professorat és important, sí, però s'ha de fer amb temps, s'ha de fer amb recursos i s'ha de fer amb criteri pedagògic.

Sobre l'autonomia tecnològica i la capacitat pública, ve quan l'Administració depèn estructuralment de proveïdors privats per operar serveis que són essencials o per gestionar dades, es redueix absolutament la seva autonomia de decisió. Per això trobem a faltar també a la moció una reflexió més ambiciosa sobre autonomia tecnològica.

Les infraestructures digitals han de ser considerades infraestructures crítiques per al sosteniment democràtic i econòmic del país. Això exigeix més control públic sobre dades i sistemes essencials, més aposta per estàndards oberts i programari lliure quan sigui viable i més capacitat pròpia en ciberseguretat.

Pel que fa a les pimes, compartim. Evidentment necessiten suport, però aquest suport no pot consistir només a subvencionar la tecnologia. Moltes petites empreses el que necessiten és orientació útil per saber quins són els processos que han de millorar i quines eines són realment adequades per a la seva activitat. Digitalitzar no és acumular tecnologia. Digitalitzar bé és prendre bones decisions.

També discrepem de la idea que la resposta principal sigui crear un nou departament de polítiques digitals. No és una qüestió d'organigrama, no és que falti un nom nou al mateix, no és que s'hagi de crear un càrrec més.

El problema és que massa sovint no s'ha construït prou capacitat pública ni instruments per decidir amb autonomia en aquest àmbit. El risc que correm és confondre arquitectura administrativa amb capacitat real de govern.

I, com deia a l'inici, la limitació principal d'aquesta moció és que hi ha moltes referències al desplegament i a l'organització, però molt poca reflexió sobre qui controla realment les tecnologies de les que depenen les administracions, l'economia i la ciutadania.

I avui, una part molt gran de la nostra activitat digital es fa sobre plataformes i infraestructures que controlen grans corporacions globals, que el que fan és acumular poder econòmic i control de dades.

Ahir mateix ho situàvem també al debat sobre la llei del taxi. I això no és un detall tècnic; és un problema democràtic. És el gran debat que falta, el de sobre la dependència tecnològica.

I també creiem que falta una mirada més completa sobre la dimensió energètica i ambiental de la digitalització. Una estratègia digital de país ha d'incorporar criteris de sostenibilitat, perquè la digitalització també té una petjada material i energètica que cal governar.

Per tant, el repte no és digitalitzar més. És decidir si volem una digitalització subordinada a interessos privats i a dependències externes, i acabo, o una digitalització governada democràticament, amb capacitat pública, amb arrelament al país i al servei de la justícia social.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. I ara, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra, té la paraula el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, conseller. Diputats, diputades, bé, aquesta proposta que ens presenta Junts sobre l'estratègia digital de Catalunya, ens sembla, en general, molt correcte.

Vull dir que hi donarem suport, perquè entenem, doncs, que les propostes que fan de diferents temes, doncs, van en la línia al que podríem defensar nosaltres.

Tot i això, hi ha certs temes, com, per exemple, en el punt 9 ens parlen de la sobirania digital, vinculat al final a la modernització de les infraestructures digitals del país. Clar, nosaltres pensem que sobirania digital no és ben bé això del que ens parlen vostès, perquè, en tot moment, només es refereixen a sobirania en les infraestructures digitals. I, en canvi, en cap moment, si volem parlar de sobirania digital de veritat, es parla de crear software estratègic propi, de l'obligatorietat a que el software no open-source tingui una API documentada que permeti fer tot el que es fa des de la interfície, garantint la interoperabilitat entre sistemes.

Tampoc ens parla de sobirania de dades ni de dades obertes, i, de fet, tampoc no ens parla de la dependència que tenim d'algunes empreses per assolir aquesta sobirania digital.

Per exemple, amb el tema del programari, que és un tema importantíssim, i que ara mateix les administracions públiques estan totalment lligades de mans i peus amb Microsoft, que aquí cal remarcar que ha deixat de fer el Windows 11 en català i que és evident que no podem canviar per la captivitat tecnològica que ha assolit aquesta empresa, i això és sobirania digital. Per tant, vostès només ens parlen d'infraestructura.

A la seva proposta també donen per ben entès que s'ha de controlar els proveïdors privats d'infraestructures, sense mencionar que hi podrien haver altres alternatives, com, per exemple, un operador públic sense ànim de lucre o fins i tot que l'accionariat pugui ser tota la població de Catalunya.

S'imaginen que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tinguessin aquest poder i els beneficis de tot això que ara estan en mans privades anessin a mans públiques? Això sí que seria sobirania digital.

Però bé, tot i això, com ja els hi he dit, nosaltres votarem que sí a aquesta proposta que presenten, perquè entenem, doncs, que és un punt de partida amb sobirania d'infraestructures, no sobre la sobirania digital.

I, en tot cas, doncs, emplacem a continuar treballant perquè això sigui un punt de partida per treballar i fer propostes, que nosaltres en aquest tema sí que les tenim treballades, sobre sobirania digital per incorporar també les capes de plataforma, dades i programari per arribar a aquesta sobirania entre infraestructures i sobirania digital pròpiament dita.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La digitalització ja no és només una qüestió de competitivitat econòmica. És també, i, sobretot, una qüestió de seguretat en els serveis públics i de capacitat d'avenç i innovació del país. El problema és que aquest debat es planteja com si partíssim de zero, com si calgués crear nous departaments, nous programes, noves estructures administratives, noves guinguetes.

El que proposen en aquesta moció, més que ordenar una política digital coherent, és ampliar l'arquitectura administrativa. I potser abans de crear res de bell nou, hauríem d'analitzar si les estructures ja existents compleixen amb la funció per la que van ser creades.

Catalunya es va gastar més de 30 milions d'euros en una plataforma audiovisual pública. Aquesta inversió ha beneficiat els catalans i Catalunya? Ha aconseguit captar l'atenció del nostre jovent? No podem anar consumint recursos públics sense generar un impacte positiu proporcional, sense que hi hagi un retorn quantificable.

El primer bloc de la moció relatiu a les antenes i a la continuïtat del servei de telefonia mòbil parteixen d'una confusió bàsica. No són infraestructures polítiques de la Generalitat. Són infraestructures privades de companyies de telecomunicacions que operen a Catalunya sota regulació espanyola.

Per tant, plantejar des del Parlament obligacions tècniques sobre antenes, generadors o sistemes energètics que no controlem és una declaració d'intencions d'aquelles de vuit segons que fan vostès.

Si realment volem millorar la resiliència a les xarxes de comunicacions, el debat és tot un altre. Facilitar el desplegament d'infraestructures, reduir obstacles administratius i garantir cobertura efectiva a tot el territori. Quantes comarques de l'interior i masos dispersos encara tenen mancances en aquest sentit?

Al segon bloc de la moció proposen reforçar la formació del professorat i consolidar figures com els coordinadors digitals als centres educatius. El problema és que el sistema educatiu català ja arrossega un feix de figures, programes i responsabilitats administratives que acaben allunyant als docents de la seva funció principal, que és ensenyar a les noves generacions.

Cada nova reforma educativa s'ha traduït en més estructura, més coordinacions, més burocràcia. Creuen que tot això

fitxer 28

ha impactat positivament en els resultats acadèmics del nostre alumnat? Les notes als exàmens i el grau de coneixement de l'alumnat eren més alts quan funcionàvem amb pissarres de guix que ara amb pissarres digitals de vint mil euros.

En la moció també proposen crear un Departament de Polítiques Digitals, com si no tinguéssim ja el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, creat l'any 1993 amb l'objectiu de centralitzar i gestionar les infraestructures de telecomunicacions i informàtica de l'administració catalana. Però vostès s'entesten a crear duplicitats per poder col·locar hàbilment més excàrrecs, engruixir la macroestructura i consumir innecessàriament més recursos públics. Obvien que el problema de la digitalització a l'administració no sol ser la manca d'estructures, sinó la capacitat d'atracció de talent, la flexibilitat per incorporar noves tecnologies i l'eficiència en la gestió dels projectes tecnològics. Una cosa és tenir estratègia digital i una altra de ben diferent, pretendre eixamplar l'aparell administratiu.

Plantegen dotar programes públics per facilitar diagnosi digitals a petites i mitjanes empreses. Però aquests programes ja existeixen a través de diferents instruments públics i institucionals. Des dels programes estatals de digitalització fins a les cambres de comerç o agències de promoció econòmica. Per tant, aquí el risc no és

la manca de diagnosi, sinó la duplicitat d'iniciatives i malversació de recursos que vostès ens proposen. Les petites i mitjanes empreses catalanes no necessiten feixos d'informes sobre digitalització. Necessiten facilitats per invertir, per incorporar tecnologia, per guanyar productivitat, per ser competitives. Difícilment seran competitives si vostès només es dediquen a fer informes i a crear noves guinguetes.

L'entrada ingent de productes forans procedents de països amb menys drets laborals, amb menys pressió burocràtica, fiscal o mediambiental, és una amenaça contra els nostres sectors econòmics, productius i estratègics. El que cal és posar els recursos públics al servei i disposició del país, reduint l'excés d'estructures que ens fan lents, ineficaços i poc competitius. Menys retòrica, menys departaments i més suport a les empreses i a la recerca.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Moltíssimes gràcies. Realment m'agradaria donar les gràcies al diputat López, a la diputada Martínez i al diputat Ferran, i continuem treballant amb les esmenes. I també, com ha dit el diputat de la CUP, per continuar treballant aquest tema.

Del PP, estem agafant totes les esmenes. Esquerra Republicana, moltíssimes gràcies, quasi totes. El punt 1 no, perquè es declaren totes les antenes com a infraestructures crítiques que ja són declarades elements massius. I em sembla que el punt 4 ja s'està fent. Al PSC primordialment, perquè els protocols existents, totes aquestes institucions que ja estan aquí, està demostrant que no funcionen adequadament i per això Junts per Catalunya us està proposant un model alternatiu molt més ambiciós i real.

També una correcció. L'any 2018, sota el president Torra, es va crear la Conselleria de Polítiques Digitals amb el conseller Puigneró. Va ser l'any 2018.

Moltíssimes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania
feminista de les cures**

302-00219/15

I el punt vint-i-unè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Diputades, diputats. Aquesta moció l'hem emmarcat dintre del 8 de març, i la CUP hem tornat a defensar que no hi ha un futur feminista si no transformem les estructures materials que sostenen aquestes desigualtats. El feminisme de classe que nosaltres defensem és una proposta política per transformar les relacions socials que avui estan marcades pel capitalisme i pel patriarcat. I això vol dir que posem al centre una pregunta que per nosaltres és fonamental: qui sosté la vida però també en quines condicions ho fa.

Durant dècades el sistema econòmic ha funcionat perquè hi ha hagut milions d'hores de treball invisible que han sostingut aquesta societat. Dones cuidant criatures, cuidant persones grans, familiars dependents, sostenint llars, en definitiva, i comunitats. Un treball que no ha tingut reconeixement, ni drets ni remuneració. Al mateix temps, quan aquestes cures han entrat al mercat, massa sovint ho han fet sota un altra injustícia: precarietat laboral, externalització, explotació; especialment també de dones migrades.

Aquesta creiem que és la realitat del sistema de cures avui mateix. Un sistema fragmentat, insuficient, mercantilitzat, que no garanteix el dret a cuidar ni a ser cuidat al llarg de la vida. I per això hem portat al Ple aquest debat amb aquesta interpel·lació sobre sobirania, però també sobre l'especulació en el sistema de cures. Perquè nosaltres creiem que cal obrir un conflicte sobre el model de les cures. O permetem

que la cura sigui un espai de mercantilització i de precarietat o bé assumim que la cura és una responsabilitat col·lectiva i un dret que hem de garantir públicament.

En la moció que defensem presentem propostes en aquest sentit. En primer lloc, començar a construir un sistema català públic de cures. Un sistema públic que superi la fragmentació actual i que garanteixi un dret universal a les cures al llarg de la vida. Universal vol dir per a tothom. Per això proposem passos concrets per arribar fins aquí. No pot ser d'un dia per l'altre. Diagnosi integral del sistema, futura llei del sistema de cures i un calendari de desplegament amb un finançament específic i seguiment parlamentari.

En segon lloc, parlem de reconeixement del treball de cures no remunerat. Perquè avui hi ha una part enorme del sosteniment de la vida que continua recaient sobre persones, que majoritàriament són dones, que cuiden sense cotitzar, sense drets i sovint amb conseqüències directes sobre la seva autonomia econòmica, la seva salut i les seves pensions. Per això proposem, entre d'altres, desplegament efectiu de recursos com l'assistència personal, però sobretot –sobretot– competències per garantir el dret a la cotització, accés a prestacions socials, reducció de jornada sense penalització econòmica, permisos retribuïts i jubilació anticipada.

En tercer lloc, plantegem abordar la reducció de l'especulació al sistema de cures, començant per la precarització laboral d'un sector que hem classificat com a essencial. No només parlem de salaris justos, que també és necessari, sinó que també hem de parlar de com dignifiquem les condicions laborals de totes aquestes dones que treballen en l'àmbit de les cures. Amb baixades de ràtios, amb facilitar la conciliació laboral, amb jornades completes de trenta-cinc hores, amb adequació de categories professionals i salaris a les funcions que es desenvolupen, amb contractes laborals indefinits. Perquè, si no, qui té cura de les que curen?

Finalment, aquesta moció també planteja una qüestió més de fons: les eines que necessitem per garantir aquests drets. El sistema de cures està travessat per la realitat laboral, per la realitat migratòria i per la realitat de la Seguretat Social. I Catalunya avui no tenim competències per ordenar aquest model amb criteris de justícia social, perquè no tenim competències ni en treball, ni en immigració, ni en Seguretat Social. I per això, per poder treballar amb justícia, per poder regular amb

justícia el model que nosaltres volem, el que necessitem és competències plenes i el que demanem és la transferència d'aquestes competències. Perquè volem totes les eines per poder garantir aquests drets i perquè sabem que sense sobirania política no podem garantir els drets.

En definitiva, aquesta moció el que planteja és començar a construir una alternativa. Passar d'un sistema que se sosté sobre un treball invisible de les dones i en la seva precarització, a un sistema que sigui públic, que garanteixi el dret de cuidar i el dret a ser cuidat. I entendre que els drets socials i els drets nacionals van de la mà, que no tindrem un país amb drets garantits si no tenim també les eines per decidir-ho. Perquè posar la vida al centre també cal sobirania per poder-ho fer.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, president. Diputats, diputades. Bona tarda. Abans d'entrar a la moció, i aprofitant que és el meu primer faristol d'aquesta legislatura, voldria dir a diputats i diputades amb qui compartim la lluita antifeixista i la voluntat de construcció nacional que també em trobareu aquí. Perquè, a les esquerres, callar davant del feixisme mai no ha estat una opció i ara tampoc no ho serà.

I, entrant en la moció que presenta la CUP, el primer que vull agrair és al grup proposant que torni a posar les cures al centre del debat polític d'aquest Parlament. Perquè si una cosa és evident és que estem davant d'una crisi profunda del sistema de cures. Un sistema, com ha dit, fragmentat, insuficient, desigual i profundament injust. Durant massa temps, hem mantingut la idea que allò que passa darrere les portes de casa és un afer privat, però fa temps que sabem que allò que sembla invisible és en realitat conseqüència d'una estructura social, econòmica i política.

Les cures no són un assumpte privat; són una qüestió política de primer ordre. Si obrim aquestes portes de les cases del nostre país, hi trobem realitats molt diverses però amb un patró comú. Hi trobem dones que pateixen pobresa del temps perquè treballen en l'esfera pública però també sostenen l'organització de la vida dins de casa. Hi trobem famílies que externalitzen les cures a altres dones, sovint precaritzades. I descobrim una veritat incòmoda, que és que el dret a no cuidar i el dret a ser cuidat té un preu, i que no tothom se'l pot pagar. Mentrestant, el sistema econòmic convencional continua funcionant com si tot això no existís. Però, sense cures, no hi ha treballadors, no hi ha treballadores. Sense cures, no hi ha producció. Sense cures, no hi ha consum. Sense cures, es para el món.

Per tot això, des del nostre grup parlamentari, votarem a favor de tots aquests punts, dels que tenen a veure amb reforçar el sistema públic de cures i garantir drets en moments de major necessitat del cicle vital, però també els que posen sobre la taula el reconeixement del treball de cures no remunerat, majoritàriament assumit per dones, com també la necessitat de dignificar les condicions laborals de les persones que treballen en aquest sector. Perquè, quan parlem de cures, parlem de sostenir la vida al llarg de tot el cicle vital, des del naixement fins a la mort. Per això no podem exigir que els serveis de cures siguin rendibles en termes exclusivament econòmics, com tampoc no ho podríem fer en l'educació o la sanitat. Si intentem aplicar la lògica de mercat a allò que sosté la vida, el resultat sempre és el mateix. Precarització de les treballadores, desigualtat i accés injust als serveis.

Des d'Esquerra Republicana hem presentat tres esmenes d'addició amb la voluntat de reforçar aquesta moció. La primera fa referència a la necessitat de recuperar el concepte de cures de la denominació de la direcció general. No entenem que el Govern hagi optat per eliminar les cures com a nom de la direcció. Precisament el que necessitem és visibilitzar aquest àmbit, fer-lo explícit i reconèixer la seva centralitat en la sostenibilitat de la vida. Podem mirar cap a un altre lloc, però les cures continuen recaient majoritàriament en les dones i, per tant, té tot el sentit del món que, com a mínim, formin part del nom d'una direcció general. I, si volem avançar cap a la corresponsabilitat, que sé que és el nom que porta la Direcció General, el primer pas és reconèixer aquesta desigualtat estructural.

La segona esmena parteix d'una pregunta molt senzilla, que també s'ha comentat, que és qui cuida les persones que cuiden. Tot i que la moció de la CUP ja ho contempla, el que hem volgut és reforçar aquests serveis per a les persones cuidadores. I la tercera esmena té a veure amb la realitat que ja existeix al nostre país. Davant la insuficiència de les administracions, moltes comunitats ja s'han organitzat per donar resposta a aquestes necessitats de cures. Parlo d'iniciatives com Cuidem Lluçanès, de Linaria –a Prades de la Molsosa–, de la Xarxa de Cures de Mediona o tantes altres arreu del país. Experiències que demostrin que la comunitat juga un paper clau i que ha de seguir jugant un paper clau, però que no poden i no han d'assumir tota la responsabilitat. Per això nosaltres proposem reforçar les aliances publicocomunitàries i garantir un finançament estable.

I acabo dient que cuidar no és un afer privat; és una de les grans infraestructures – però invisibles– d'aquest país, una infraestructura que, durant dècades, s'ha sostingut i se segueix sostenint sobre el temps, el cos i la vida de milions de dones. Toca decidir quin país volem ser, si un país que sosté la vida o un país que se segueix sostenint sobre la desigualtat i el treball invisible de tantes dones.

I acabo. Els feminismes són lluita antifeixista. Parlar de cures és plantar cara al feixisme. I el municipalisme d'aquest país també ha de ser clarament antifeixista. Per això, com a diputada a la Catalunya Central, un toc d'alerta també al que hem vist aquests dies a Manresa. Davant l'intent de seduir l'extrema dreta com a estratègia electoralista, les esquerres no callarem. Ni a Manresa, ni a Santpedor ni enlloc.

Gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada

Fitxer 29

senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bé, la consellera avui no ens pot acompanyar perquè està en viatge institucional, però vull donar la benvinguda a la Secretària General del Departament. I sobretot volia començar la meua intervenció agraïnt a la diputada Castillejos, com ha fet la diputada que m'han precedit, doncs que portés aquesta interpel·lació i aquest debat de nou aquí al Parlament. I també, doncs, malgrat que el nostre grup parlamentari ha presentat deu esmenes en un text, no totes han estat acceptades, però sí que vull agrair aquelles on sí que ens hem arribat a un acord, on sí que se'ns han acceptat o hem arribat a alguna transacció per part de la diputada Castillejo.

I com deia, li agraïm la presentació d'aquesta moció, perquè parlar de les cures és, en definitiva, parlar de la vida quotidiana, de la vida que ens envolta cada dia a milions de persones. Es tracta de qui cuida els infants, de qui acompanya les persones grans, de qui sosté aquest dia a dia quan hi ha una situació de dependència o de malaltia. Però també és parlar de quin model de societat volem. De com volem distribuir responsabilitats, el temps i els recursos, per que les cures no són una qüestió privada o familiar, al nostre entendre, també és una qüestió política, econòmica i social. Si volem avançar cap a una societat més justa, hem d'entendre que posar les cures al centre és posar les persones al centre de les polítiques públiques, i aquí aquest és el camí que està impulsant el Govern.

La realitat, però, és que encara avui les cures continuen recaient majoritàriament sobre famílies, sobre les famílies en el seu conjunt, però dins d'aquestes, sobretot en una part molt important, de les dones. A Catalunya, gairebé 2,3 milions de persones necessiten de cures, prop d'un terç, estem parlant d'un terç, de gairebé un terç de la nostra població. I malgrat aquesta realitat tan extensa, el nostre model continua descansant, majoritàriament, com deia, en l'esfera familiar i especialment en les dones. Això té conseqüències molt concretes: trajectòries professionals truncades, jornades parcials no desitjades o una sobrecàrrega de responsabilitats que limita el temps de moltes dones. Per això el debat d'avui, com deia, és important. És important que avui el Parlament estiguem parlant de les cures.

I també per això volem començar reconeixent una idea de fons amb la qual compartim l'esperit de la moció: l'avançar cap a un sistema de cures més fort, més

just i també més corresponsable. I aquí apareix un concepte que és clau per al nostre grup parlamentari i que entenem que va totalment lligat a les cures, que és la corresponsabilitat. La corresponsabilitat entre homes i dones, però també corresponsabilitat entre famílies i institucions, o la corresponsabilitat entre el sector públic, les empreses i el conjunt de la societat. Perquè redistribuir les cures és també redistribuir oportunitats.

Ara bé, si volem construir un sistema públic de cures sòlid, també hem de ser rigorosos en com ho fem. Estem parlant d'un sistema que ha d'abastar tot el cicle vital, des de la infància a la dependència, discapacitat, salut mental o situacions del dia a dia de convallescència, i això implica coordinar moltes polítiques públiques de diversos departaments o direccions generals diverses. Per això creiem que alguns dels terminis plantejats per la moció no eren del tot realistes. Fer una diagnosi integral del sistema de cures en sis mesos o com prometre una llei en dotze mesos sense una anàlisi prèvia profunda potser no..., ens pot generar molts documents ràpids, però no necessàriament solucions sòlides, que és el que entenem que el sistema de cures necessita, solidesa, planificació i sostenibilitat.

De fet, ja disposem d'alguns estudis importants que mostren que el model continua sent fortament, com ja hem dit, feminista, i que el suport públic encara és insuficient per revertir aquesta situació. Per tant, el repte no és només conceptual, sinó que és també estructural.

Parlem de dignificar el treball de les cures, un sector altament feminitzat i sovint precaritzat. Parlem de millorar les condicions laborals, parlem de garantir serveis públics de cures i, sobretot, que arribin a tot el territori i també a les persones que..., a totes les persones que ho necessiten. Perquè Catalunya és una societat que cada vegada està més envellida, perquè la baixa natalitat i les dificultats de conciliació estan estretament vinculades amb la manca de corresponsabilitat en les cures, i perquè una economia moderna no pot sostenir-se sobre el treball invisible i no reconegut de milions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de persones –acabo ja, president. El repte que tenim és triple: corresponsabilitat, serveis públics forts i dignificació del sector. Aquí ens trobarà sempre, diputada Castillejo, pot comptar amb nosaltres. Creiem que aquest és el

camí a recórrer. Li agraïm, com deia, de nou, les esmenes que ens ha acceptat i les que hem pogut transaccionar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, secretària general, en primer lloc, el nostre grup volem començar reconeixent que la moció que avui debatem posa sobre la taula una qüestió fonamental, que és el sistema de cures i el sosteniment de la vida al nostre país. Compartim bona part de la diagnosi que s'hi exposa. Durant massa temps el treball de cures ha estat invisibilitzat, infravalorat i assumit majoritàriament per dones, i sovint en condicions de precarietat o sense reconeixement ni social ni econòmic. I per això és important dir-ho clarament: les cures són una qüestió central de justícia social, però també d'igualtat de gènere.

Sense abordar de manera estructural com organitzem les cures, és molt difícil avançar realment en igualtat entre homes i dones.

Parlar de cures és parlar de temps, de treball remunerat i no remunerat, de drets socials i també de dignitat. Per tant, des de Junts per Catalunya volem deixar clar que compartim aquest punt de partida, que compartim que el sistema actual és insuficient en molts àmbits, que compartim, que cal reforçar els serveis de suport a les persones dependents, i també compartim que cal donar més suport a les persones cuidadores, així com també que cal dignificar les condicions laborals d'un sector que és essencial per al nostre país. També coincidim en què cal continuar avançant en polítiques públiques que reconeguin el valor social de les cures i que permetin que ningú quedi desatès al llarg del seu cicle vital.

Dit això, també diem que no compartim un model de sistema de cures que planteja la moció, un determinat model en algun dels seus punts. Catalunya té una llarga

tradició de model basat en la col·laboració del sector públic, el tercer sector social i, en determinats casos, la iniciativa privada. Aquest model no és fruit d'una casualitat, és el resultat de dècades de treball conjunt entre administracions, entitats socials, fundacions, cooperatives i professionals que han construït una xarxa de serveis que avui és fonamental per a milers de famílies. El Tercer Sector Social, en particular, té un paper clau en aquest ecosistema. Parlem d'entitats sense afany de lucre arrelades al territori, amb una vocació clara de servei públic i amb una experiència acumulada molt valuosa en l'atenció de persones grans, de persones amb discapacitat o de persones en situació de vulnerabilitat. De fet, hi ha més de 7.500 entitats a Catalunya en aquest sector i ocupa a més de 100.000 persones. Per això creiem que plantejar un model basat en la internalització generalitzada dels serveis no és la millor via.

Ni podem ni volem debilitar un teixit social que ha estat i continua sent pal de paller per al funcionament del sistema de cures al nostre país. El que cal, al nostre entendre, no és substituir aquest model, sinó millorar-lo, reforçar-lo i garantir que funcioni amb criteris de qualitat, de transparència i de bones condicions laborals. I aquí volem ser clars: la dignificació de les condicions laborals del sector és imprescindible, i les persones que treballen en l'àmbit de les cures fan una feina d'un valor social enorme i massa sovint ho fan amb salaris baixos i amb poc reconeixement. Per això nosaltres donem suport a l'equiparació salarial en el sector, però també hem de dir que aquesta equiparació no pot recaure exclusivament sobre els prestadors del servei. L'Administració també ha d'assumir la seva responsabilitat i adequar els preus i els mòduls econòmics dels serveis que contracta o que concerta. Sense això és impossible garantir aquesta equitat salarial, aquesta equiparació salarial.

En aquest debat també hem de tenir present que el sistema de cures no és només una qüestió de gestió administrativa i, com deia la diputada Díaz, és una qüestió de com organitzem socialment la responsabilitat de cuidar i l'estem assumint majoritàriament les dones, tant a casa com professionalment, aquest també és un tema que cal que treballem, i el treballem bé.

Resumint, i perquè vaig acabant, el nostre grup votarà favorablement a aquells punts de la moció que reforcen el reconeixement de les cures o que avancen drets de les persones treballadores del sector, però votarem en contra d'aquells plantejaments que apunten cap a un model d'internalització generalitzada que no compartim. Ho fem des del respecte a la iniciativa presentada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), però també –acabo, president– des de la convicció que el futur del sistema de cures de Catalunya passa per reforçar la col·laboració entre el sector públic i el tercer sector social, garantir bones condicions laborals i assegurar que les polítiques públiques tinguin el finançament necessari. Perquè, al capdavant, el que ens hauria d'unir a aquest debat és una idea molt senzilla: una societat que cuida bé és una societat més justa, més igualitària i més cohesionada.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, senyora Castillejos, debatem una moció del seu grup parlamentari, una moció tipus d'aquestes que barregen el tot públic, el fals feminisme de pancarta i batucada de l'esquerra i de l'esquerra radical, més –i aquest és el nou ingredient– la política d'immigració, la immigració, el «*papels para todos*», y entonces ya tenim la moció de la CUP presentada on, com sempre, defensen un model ideològic sobre el model d'atenció a les persones, la societat i el paper de les institucions. I miri, cal dir-ho amb claredat, no estem simplement davant d'una proposta per millorar el sistema de cures, estem davant d'un intent d'imposar una visió política molt determinada de la societat, un model de confrontació, de confrontació d'homes i dones, un model de confrontació de lo públic contra lo privat.

Parteixen vostès d'un concepte inventat que marca gran part del plantejament, que és l'anomenada «sobirania feminista de les cures», que el primer que fa amb aquest títol és esborrar les dones. Perquè, escolti'm, digui directament, la majoria dels

treballadors que es dediquen a cuidar són dones, però vostès li donen tantes voltes a tot que no se n'adonen que a les dones i als homes també, en el seu dia a dia, el que els preocupa és arribar a fi de mes, tenir plaça a l'escola bressol per als nens, una plaça residencial per al pare o per la mare que està en dependència, o la cistella de la compra, que cada dia està més cara. Vostès es creuen que serveix d'alguna cosa que els treballadors del sector siguin homes o dones, o a la persona o a les famílies que necessiten de suport, la sobirania feminista de les cures? Jo ja els dic que no. Toquin de peus a terra, tornin a la realitat social, el dia a dia de les dones, i també dels homes, està molt lluny de tots aquests debats pseudopolítics.

Les necessitats i els problemes en el sistema d'atenció social són molt seriosos. Tenim una població cada cop més envellida, famílies que tenen dificultats per arribar a final de mes, per conciliar professionals del sector amb condicions laborals que han de millorar i moltes persones dependents que necessiten més atenció. I el que esperen de les administracions públiques és pragmatisme, eficàcia, solucions reals i no discursos ideològics.

Miri, entrem en el segon eix de la seva moció, la criminalització que sempre fan de lo públic..., del privat, perdonin. Vostès, lo que realment volen és acabar amb el sector privat i que tot sigui públic, com si lo públic fos garantia d'eficàcia i eficiència, i és tot lo contrari. O volen que els hi recordi les llistes d'espera eternes que tenim per tot? Per sanitat, per residències, per dependència, per discapacitat. Vostès concentren

fitxer 30

tot el seu discurs en un model de gestió de provisió de serveis, tot públic. Però a Catalunya tenim diverses fórmules de titularitat i de gestió que han permès tenir una xarxa de recursos en la sanitat i en lo social de proximitat. Només un exemple: el setanta-cinc de les places de residències tenen algun tipus de finançament públic, i places de finançament privades només són un vint-i-cinc per cent. A Catalunya, de les 1.047 residències, només disset son de titularitat pública. Malament aniríem si no hagués estat per la iniciativa privada. Mirin, la competitivitat empresarial lo que aconseguix és millors serveis eficaços i eficients, justament lo contrari de la

centralització que tant agrada a l'esquerra. Evolucionin, senyories de la CUP. Evolucionin, perquè si fos per vostès, encara no s'hagués ni inventat la roda. *(Alguns aplaudiments.)* *Eso sí, palabros, todos los que ustedes quieran.* Vostès són especialistes –l'esquerra en general– en crear nous marcs conceptuals, nous plans, nous observatoris que no observen res, noves estructures públiques... *Vamos, en lenguaje castizo, chiringuitos.* En lloc d'avaluar seriosament si el que ja existeix funciona i proposar estratègies a llarg termini. Escolti, miri, la col·laboració publicoprivada és la que funciona.

I acabo molt ràpidament en el tercer eix de la moció, que són les polítiques d'immigració. Miri, estem patint a Espanya d'una política migratòria descontrolada del govern socialista de Pedro Sánchez i també del Govern de la Generalitat. La regularització massiva que pretenen les esquerres sense cap mena de control és una barbaritat i una irresponsabilitat. I a sobres, no se'ls ocorre cap altra cosa que aprovar, senyories socialistes, un decret que és un xec en blanc cap a la sanitat. I sap quin serà l'efecte? L'efecte crida serà tan brutal que acabarà amb l'estat de benestar. La seva irresponsabilitat ens passarà una factura que no podrem pagar. A sobres, com perquè la CUP ens demani –i uns quants més– les competències i la gestió de la immigració. Miri, per suposat votarem en contra d'aquest punt i de quasi tota la moció.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del grup parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Lora Cisquer.

Mònica Lora Cisquer

Moltes gràcies. Bona tarda. Bé, quan parlem de cures, estem parlant de persones i parlem, per exemple, d'aquella filla que cada dia, en sortir de la feina, va veure a la seva mare, que ja li costa viure sola. A vegades, perquè l'edat pesa, i això ho sabem molt bé els que hem tingut aquestes circumstàncies. I a vegades, doncs perquè malalties com l'Alzheimer fan que a poc a poc aquella persona que coneixíem es vagi esborrant. Quan parlem de cures també parlem d'aquell pare que reorganitza tota la seva vida per cuidar el seu fill amb discapacitat. Parlem d'aquell avi que dina

cada dia al migdia amb la ràdio encesa precisament per no notar el silenci d'una casa massa buida. Què vull dir amb això? Doncs que la realitat de les cures és una realitat que és molt diversa. Ens trobem amb persones que cuiden familiars grans, infants o dependents, mentre intenten compaginar amb la seva vida personal i també professional. I clar, ens trobem que la CUP ens parla de la sobirania feminista de les cures. I mirin, quan una família cuida d'un pare malalt, d'un fill amb discapacitat o d'un familiar amb una dependència, el que menys necessita és una etiqueta com aquesta (*alguns aplaudiments*), perquè, realment, el que necessiten és ajuda. Aquestes etiquetes no beneficien absolutament per a res. Precisament, el que necessiten és ajuda i ajuda real i que realment arribi a temps. De fet, la CUP parteix de la idea de que les cures són «una expressió» –i llegiré textualment– «d'una desigualtat estructural entre homes i dones». Bé, nosaltres, des del Grup Parlamentari de VOX, no compartim aquest plantejament perquè a les famílies no hi ha una batalla entre sexes, no hi ha una batalla entre homes i dones. El que hi ha, precisament, a les famílies és una responsabilitat compartida, solidaritat i també compromís. Això ja vagi per davant.

Després, en aquesta proposta, proposen crear un nou sistema català públic de cures amb nous plans, un calendari de desplegament fins al 2030 i més estructura administrativa. Però, escolti'm, abans de crear nous sistemes, per què no fem que el que ja tenim acabi funcionant? És una cosa que nosaltres ens preguntem. I abans també –que en parlen en aquesta moció– d'internalitzar serveis o ampliar més l'estructura administrativa, hauríem de fer i hauríem de garantir que les famílies rebin les ajudes que a dia d'avui ja existeixen, perquè actualment el problema és que hi ha persones dependents que esperen massa temps per poder rebre l'ajuda. I gairebé hem de recordar que set mil persones han mort mentre esperaven aquesta ajuda. I també ens trobem amb famílies que assumeixen soles una càrrega que és enorme. De fet, fa poc una mare m'explicava que té una filla amb un quaranta-nou per cent de discapacitat física, amb TDH i també trastorns de conducta, i m'explicava que tan sols té una ajuda de cent vuitanta euros al mes. I amb aquesta ajuda ha de poder arribar a pagar les diferents teràpies que necessita la seva filla, com, per exemple, de psicologia i de fisioteràpia. I que, setmanalment, almenys necessita dues sessions. Dues sessions que, per cert, no baixen dels cinquanta euros. Què vull dir

amb això? Doncs que aquesta família el que demana és poder cuidar la seva filla amb dignitat. I com aquesta família hi ha un munt a Catalunya. De fet, ens trobem en un moment que hi han unes vuitanta mil persones atrapades en el sistema de dependència. Unes perquè estan esperant valoració, i altres que ja la tenen reconeguda l'ajuda i estan esperant.

I des de VOX –ja ho hem dit en reiterades ocasions–, què defensem? Doncs defensem un model que posi a la família en el centre de les polítiques públiques, també de les cures, i això vol dir promoure mesures de suport, per exemple, fiscal, de suport laboral i també social perquè una persona pugui triar i, per tant, pugui escollir lliurement dedicar-se a cuidar els seus fills, a un familiar amb discapacitat o amb dependència. Per tant, reconeixement i suport real a aquesta dedicació. *(Alguns aplaudiments.)* També demanem, lògicament, millorar el sistema de dependència perquè les ajudes arribin a temps, impulsar mesures contra la soledat no desitjada de moltes persones grans... Perquè cuidar s'ha de tenir clar que també és acompanyar. I finalment, reduir burocràcia i fer que els serveis públics, sobretot aquells serveis públics més essencials, siguin més àgils i més accessibles, perquè moltes famílies es troben amb un sistema massa lent, massa burocràtic i massa complicat.

I després, sobre un punt que demanen transferir competències en matèria laboral, seguretat social i immigració, nosaltres defensem justament el contrari. Considerem que ja tenim 17 models diferents de masses coses a tota Espanya i que ja n'hi ha prou. I a més –i ja acabo–, a mode de reflexió, si la política migratòria a Espanya ja està prou marcada precisament per decisions erràtiques com, per exemple, les regularitzacions massives que estem veient –per cert, algunes recolzades pel Partit Popular–, quina por em fa si vostès, des de la Candidatura d'Unitat Popular, tinguessin aquestes competències. Gràcies.

El president

Per posicionar, el Grup parlamentari Comuns. Té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades, jo volia començar agraint al grup de la CUP i a la diputada Pilar Castillejo tant la interpel·lació com la presentació d'aquesta moció. Crec que, després d'un dia com avui en què, sobretot al matí, hem pogut sentir autèntiques barbaritats des d'aquest faristol, poder acabar el Ple amb un debat constructiu, propositiu i concret i aterrat sobre les cures ajuda a creure una mica més en la humanitat. Crec que, probablement, hi ha grups que no s'han acabat de llegir la moció. És veritat que és llarga, però crec que si d'una cosa no se la pot acusar és de que no sigui aterrada i concreta. Perquè és cert que hi han plantejaments més genèrics i més de posicionament del Parlament, però també n'hi han molts de mesures absolutament concretes que, a més a més, són factibles. Són factibles sempre i quan hi hagi voluntat política. Tampoc entenc gaire –i també crec que deu ser perquè no s'ha acabat de llegir tota la moció– que s'utilitzi una altra vegada la demonització i la famosa dicotomia entre la col·laboració publicoprivada per desmuntar tota la moció. Perquè és que jo he tornat a llegir alguns dels punts intentant trobar tota aquesta demonització del sector privat i, honestament, no ho he trobat. No he trobat que es digui que s'ha de deixar i s'ha d'anul·lar completament la col·laboració amb el sector privat per poder garantir uns treballs de cures dignes per a tothom. De fet, el que sí que he trobat és que es demana que aquest treball de cures digne remunerat es pugui fer en condicions de dignitat laboral, amb bons salaris, amb bons horaris, sense riscos laborals, com moltes vegades –i té a veure amb la moció que hem discutit a l'inici de la tarda– pateixen moltes de les persones que es dediquen al treball de cures remunerades. Que hi hagin inspeccions també per garantir aquestes condicions laborals i, sobretot, per fer aflorar la quantitat de gent que segueix treballant en negre i de manera interina a moltes llars encara de Catalunya. De fet, ara mirava l'Observatori del Treball, que deia que de 96.000 persones que es calcula que es dediquen a les tasques de cura, només unes 56.000 aproximadament estan donades d'alta a la Seguretat Social. Per tant, tota la resta és treball submergit. Pot ser que entenguin que pensar que s'han de fer inspeccions i que s'ha de tenir cura per aquestes condicions sigui un atac i un atemptat als privats. Però jo crec que no és un atemptat. Tornem; que hi hagin inspeccions i que es vigili, que s'acompleixin les lleis no és un atac si les lleis s'acompleixen. Per tant, no s'hauria de viure tampoc com una amenaça.

Jo crec que a la moció hem de poder distingir entre el que seria el treball de cures remunerat i el no remunerat. Hi han mesures diferents amb el no remunerat. Amb el no remunerat tenim sempre un debat amb el grup socialista sobre tot, i l'hem tingut amb la consellera, que no els hi agrada massa parlar de cures quan parlem del no remunerat i aposten per la conciliació i la corresponsabilitat. Jo crec que no són conceptes que estiguin oposats, crec que formen part del mateix, i hem de poder seguir dient que, fins que no avancem realment aquesta corresponsabilitat i aquesta equitat en els treballs de la llar, doncs s'ha de parlar de la feminització de les cures i que, en un 91,6 per cent, les tasques de cures remunerades són fetes per dones.

Però és que també la pregunta que llenço així al genèric és si aquells grups que han dit que no existeix inequitat ni desigualtat en la distribució dels treballs de cures no remunerats a la llar, s'ho creuen. Si poden mirar a la seva família, al seu voltant, i realment dir que hi ha igual de responsabilitat entre homes i dones a l'hora de tenir cura dels fills i de les filles. I la famosa càrrega mental és un aspecte, no és el que li faig al nen per esmorzar o a quina hora té el dentista o quina roba li poso demà. La càrrega mental i la responsabilitat i l'equitat en les cures voldria dir que no s'hagin de fer aquestes preguntes. I m'agradaria que es mirin una miqueta cadascú, que cada diputat i cada diputada faci un exercici cap a dintre i veure si realment hi ha aquesta equitat en el seu propi cas. O a l'hora d'atendre la gent gran, les nostres persones grans, els nostres avis, les nostres àvies, mares, pares. Si realment creuen que hi ha equitat entre els homes i les dones. Si quan és una dona la que està sola és el seu fill o és la seva filla qui més li té cura. O, a vegades, és la dona del fill, moltes vegades, qui també té cura d'aquesta persona gran. O sigui, m'agradaria que realment, quan diuen que hi ha igualtat, es mirin cap a dintre i creguin que és així. I si creuen que els seus votants els creuen quan diuen això.

Jo crec que un dels temes clau de les cures és aquesta transversalització. És que són polítiques que s'han d'aplicar des de molts departaments, que treballar amb el tercer sector vol dir dignificar les cures també. I quan diem que s'ha d'apostar per aquesta col·laboració i que hi han empreses del tercer sector i organitzacions del tercer sector que treballen en temes de cures i que les necessitem, el que diu la moció i el que nosaltres creiem és que s'ha de ser conseqüent i millorar les condicions laborals i les condicions de treball d'aquesta gent, i no posar, per

exemple, els criteris econòmics per davant a l'hora de fer una licitació d'un servei d'atenció domiciliària, per exemple. I també posar sobre la taula –i acabo, president– que la voluntat política i els discursos s'han de traduir en acords, i un acord al qual no hem pogut arribar amb el seu Govern és l'actualització dels preus de la cartera de serveis, que fa dotze anys que no s'actualitza, i l'augment del deu per cent de les tarifes. Crec que parlar de dignificar les cures es tradueix també en acords pressupostaris i acords amb el tercer sector.

Gràcies.

El president

I finalment, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

fitxer 31

Sílvia Orriols Serra

Quan la mare deixa de caminar, quan el pare ja no recorda el nom dels fills, quan el germà ja no es pot aixecar sol del llit cada dematí, quan el petit de casa necessita atencions constants per culpa d'una malaltia minoritària, algú li estén la mà. Algú que dedica innumbrables hores a alleugerir les mancances físiques o a esmoreir l'angoixa i desconsol de qui ha vist reduïda la mobilitat o la memòria; algú que de cop i volta ha de deixar de treballar, que ha de renunciar a bona part de la seva vida social, que potser ja no pot anar a passar un cap de setmana a la costa per esbargir-se; algú que també necessitaria reposar, que també necessitaria cuidar-se; algú que veu minvats els seus ingressos, però no pas les seves factures.

El sistema de cures a Catalunya arrossega problemes profunds i estructurals i afecta majoritàriament les dones dins l'àmbit familiar. Aquesta és una realitat incontestable. Per posar-hi remei cal fer un bon diagnòstic i propostes coherents i viables, no pas pregonar eslògans ni solucions maximalistes o impossibles d'aplicar, com fan aquí. Ras i curt, podem ser crítics amb el sistema actual sense deixar de tocar de peus a terra. A les viles i ciutats del Principat hi ha milers de petites realitats que expliquen amb detall les vicissituds i entrebancs que afronten diàriament els qui cuiden un

familiar. Ells, més que ningú, saben què és compatibilitzar la feina a la fàbrica, al despatx o a la botiga amb les cures dins la llar; ells saben què és fer cua a serveis socials, al metge, què és no veure ingressat l'ajut a la dependència malgrat que el seu familiar tingui reconegut el grau; ells saben què és esperar amb candeletes una plaça al centre de dia sense que la trucada arribi mai. Molta burocràcia i pocs recursos, aquest és el punt de partida.

I, sí, les grans perjudicades acostumen a ser les dones de cada família. Elles paguen la factura de la inacció política i institucional. Renuncien molt més que els homes a la seva carrera professional, als seus ingressos a la seva cotització. I, al final de la vida laboral, què obtenen per haver-se fet càrrec dels seus familiars? Una pensió més baixa. Aquest és el premi a la seva lleialtat, al seu amor, a la seva dedicació. El seu sacrifici és penalitzat per la mateixa administració que no li ha donat respostes ni solucions al problema.

Quan les cures no recauen en un familiar i es contracta el servei externament apareix la precarietat: jornades irregulars, salaris baixos, càrrega emocional. La majoria de treballadores d'aquest sector també són dones, sovint immigrants il·legals que alimenten l'economia submergida, fan competència deslleial a les professionals del sector i queden a mercè d'abusos. L'Administració ho sap i ho permet, perquè aquest frau és més còmode i barat que no pas assumir responsabilitats i destinar-hi els recursos públics que pertocarien.

Vostès parlen d'universalització en el cas de les cures, d'internalització massiva de serveis, d'ampliacions generalitzades de drets, d'increments pressupostaris plurianuals, de nous serveis públics per a tothom, un relat de ciència-ficció que avui pot generar il·lusió i expectatives, però que decebrà a curt termini per la seva inviabilitat. Prometre i no complir quan parlem de polítiques socials és extremadament greu.

Per vostès, el mal del sector és la privatització, com sempre. Una lectura parcial i esbiaixada que no té en compte la complexitat del sector: cooperatives, entitats socials, empreses, famílies. El que cal garantir no és tant qui presta el servei, sinó que el servei sigui digne, de qualitat i amb alta a la seguretat social. No podem continuar delegant en familiars una responsabilitat que pertoca a les institucions. No

podem carregar a les espatlles femenines el pes d'un sistema de cures totalment injust i infrafinançat. El sistema públic no pot continuar fent tard amb l'esperança que algú de casa s'espavili abans, perquè qui ha de córrer a espavilar-se és l'Administració, i és més l'Administració catalana, no pas les administracions locals.

No podem trigar anys a reconèixer el grau de dependència, no podem limitar l'atenció domiciliària a dues hores setmanals. Hem de dignificar i tecnificar el sector de les cures, hem de capgirar la realitat que afecta milers de famílies catalanes. I per a això cal implicar administracions, municipis, sector social, professionals, famílies; cal definir de manera clara quins són els serveis que cal garantir i com pensem finançar-los. No es tracta de vendre fum ni quimeres a electorats vulnerables, sinó d'assumir el deure que tenim com a institució en l'àmbit de les cures i de minimitzar la vulnerabilitat dels afectats. Volem qualitat de vida i dignitat per a qui pateix el deteriorament cognitiu i físic i qualitat de vida i dignitat per a qui se'n cuida.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. En primer lloc, agrair als grups que han presentat esmenes, a les diputades Alba Camps i Elena Díaz, el que hem pogut treballar i el que hem pogut transaccionar. Hem acceptat algunes esmenes que reforçaven aspectes concrets. També n'hem transaccionat algunes que pensàvem, bé, que podien millorar el text que teníem sense alterar-ne el sentit polític. I també és cert que algunes altres no les hem acceptades perquè enteníem que desdibuixaven el sentit central d'allò que volíem expressar a través de la moció. Agraeixo les vostres intervencions al Ple. Crec que han servit per aclarir millor, no?, i per donar més força a aquesta moció. També les paraules dels Comuns, que també crec que, en aquest sentit, han reforçat el sentit del que volíem explicar avui.

Dit això, sí que m'agradaria explicar..., bé, parlar amb Junts, no? Ens diu que comparteixen la diagnosi que nosaltres hem presentat, però, al mateix temps, que el que cal és reforçar el sistema actual. És molt difícil que millorem res, que modifiquem qualsevol cosa, que canviem, si mantenim tot igual i l'únic que fem és reforçar.

També aclarir. No simplifiquem el missatge del que avui volíem transmetre. Nosaltres, quan parlem d'un sistema públic universal de cures..., és que el sistema públic arribi a tothom i que tothom pugui accedir a aquest sistema públic i de qualitat. No estem dient que tot sigui públic; el que estem dient és que no volem fer Bizums als privats i que es vagin enriquint amb diner públic. Si algú vol muntar un negoci privat, que se'l munti, però de la seva butxaca, no enriquint-se a base de diner públic. I precisament per això debatíem avui aquesta moció, perquè, a pesar d'això, el treball de cures continua descansant o bé sobre el treball invisible de moltes dones a casa seva o bé sobre un sector precaritzat precisament per aquests que volen especular i mercantilitzar les cures i que fan un negoci d'això.

La CUP, que militem en l'esperança, diem que això es pot transformar, que es pot aconseguir una altra cosa, que es pot construir un país feminista transformant les estructures socials, econòmiques i nacionals que generen aquestes desigualtats, i aquest és el sentit de l'esquerra independentista.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19, 20 i 21 de l'ordre del dia. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya (continuació)

302-00217/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 100 vots a favor, cap vot en contra i 35 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 3 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 87 vots a favor, cap vot en contra i 48 abstencions.

També conjuntament votarem els punts 4, 14 i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 5, 9 i 18.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem els punts 6 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 8 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 37 abstencions.

Conjuntament, votem ara els punts 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, 11 vots en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, 11 vots en contra i 35 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 19.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, 13 vots en contra i 49 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya (continuació)

302-00218/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya.

Votem conjuntament els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts

Fitxer 32

han estat aprovats per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

També de manera conjunta votem els punts 3, 4, 5, 6, 8 i 9 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 96 vots en contra, 39 vots a favor i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 9 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 9 ter.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

I, finalment, votarem els punts 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania
feminista de les cures (continuació)**

302-00219/15

En darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures.

Votem els punts 1 i 4.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Conjuntament també votarem els punts 2, 4.h i 5.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara la capçalera del punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 68 vots en contra, 67 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament votem ara els punts 4.a, 4.b i 8.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 70 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 4.c, 5.a i 8.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 69 vots en contra, 66 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament també votem als punts 4.e, 4.f i 5.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 30 vots a favor i 35 abstencions.

Votem ara el punt 5.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 26 vots en contra i 79 abstencions.

Votem el punt 5.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 11 vots en contra i 52 abstencions.

Votem el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 44 abstencions.

Votem el punt 7.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor..., 61 vots en contra, 30 vots a favor i 44 abstencions.

Conjuntament votem als punts 7.c, 7.d i 8.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 31 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem els punts 7.e i 7.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 62 vots en contra, 30 vots a favor i 43 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...